

Univerzita Palackého v Olomouci

Filozofická fakulta

Katedra sociologie, andragogiky a kulturní antropologie

PEDOFILIE – STEREOTYPY A PŘEDSUDKY

PEDOPHILIA – STEREOTYPES AND PREJUDICES

Magisterská diplomová práce

Bc. Michaela Veverková

Vedoucí magisterské diplomové práce: Mgr. Martin Fafejta, Ph.D.

Olomouc 2016

Prohlašuji, že jsem tuto magisterskou diplomovou práci vypracovala samostatně a uvedla v ní veškerou literaturu a ostatní zdroje, které jsem použila.

V Olomouci, dne 28. března 2016

.....

Michaela Veverková

Ráda bych tímto poděkovala vedoucímu mé diplomové práce Mgr. Martinu Fafejtovi, Ph.D. za rady, které mi během psaní práce poskytoval, a za vstřícnost během konzultací.

Obsah

Úvod	2
1 Teoretický rámec	4
1.1 Normalita v souvislosti se sexuálními deviacemi.....	5
1.2 Sexuální deviace	8
1.3 Pedofilie.....	11
1.3.1 Definování pedofilie.....	12
1.3.2 Pravá a nepravá pedofilie, kriminální a nekriminální pedofil.....	15
1.3.3 Etiologie pedofilie.....	19
1.3.4 Trestněprávní pojetí sexuálních deviací	21
1.3.5 Československá pedofilní komunita – ČEPEK	24
2 Sociální život pedofilů	26
2.1 Postoj pedofilů vůči pedofilii.....	26
2.2 Vztahy pedofilů s okolím	30
2.2.1 Opravdu mají pedofilové tak špatnou pověst?.....	34
2.3 Zakázaná láska pedofila k dětem	35
2.3.1 Zpověď toho, co zneužil.....	37
3 Přístup společnosti k pedofilii	40
3.1 Mediální obraz pedofilie.....	40
3.2 Veřejný registr pedofilů.....	47
4 Snaha pedofilní komunity o destigmatizaci	49
4.1 Účast pedofilů na festivalu Prague Pride	49
4.2 Danielův svět – příběh pedofila	52
5 Shrnutí	56
Závěr	61
Anotace	63
Seznam použité literatury	65
Další zdroje	67

Úvod

Pojem pedofilie v lidech vyvolává rozmanité pocity a názory. Postoje k této sexuální orientaci jsou značně rozdílné jak v rámci široké veřejnosti, tak i v rámci odborné literatury. Právě kontroverznost tohoto tématu byla důvodem pro napsání této diplomové práce. Často dochází ke spojování pedofilie se sexuálním zneužíváním dětí, proti čemuž se vymezuje československá pedofilní komunita, která se snaží o destigmatizaci. To spočívá především v tom, aby společnosti ukázali, že v dítěti nevidí sexuální objekt, ale objekt lásky, náklonnosti, souznění a přátelství. O pedofilii, jako sexuální orientaci, se začalo více hovořit po publikování dokumentu Danielův svět, který se snaží divákům ukázat, kým je vlastně pedofil, jak vnímá svou orientaci a jak s ní žije, jak vnímá děti či sexuální delikventy.

Cílem diplomové práce je popsat stereotypy a předsudky převládající ve společnosti vůči pedofilii a vymezení členů pedofilní komunity vůči těmto stereotypům a předsudkům. Práce má celkem pět částí - teoretický rámec, sociální život pedofilů, přístup společnosti k pedofilii, snaha pedofilní komunity o destigmatizaci a sumarizace předsudků a stereotypů, plynoucí z textu.

V první kapitole jsou objasněny veškeré náležitosti, které souvisí s touto tematikou. Do teoretického rámce jsou pak postupně zasazeny konkrétnější části této problematiky. Je zde popsána normalita v souvislosti se sexuálními deviacemi, tedy co je norma, jak se posuzují sexuální projevy, co jsou sexuální deviace a pojem parafilie, který je dle některých odborníků vhodnější pro absenci moralizujícího prvku. Velkou část teoretického rámce pak tvoří popis pedofilie, tedy rozpory v definicích, pojmy pravá, nepravá, kriminální a nekriminální pedofilie, etiologie, trestněprávní pojetí některých sexuálních deviací, které mohou s pedofilií souviset a seznámení s československou pedofilní komunitou ČEPEK.

Další kapitola popisuje sociální život pedofilů. Především jak pedofilové vnímají svou orientaci, jaký mají postoj k samotné pedofilii, jaké mají pocity a jak žijí. S tím souvisí i to, jaký mají vztah s okolím, tedy zda svou orientaci přiznali a dokážou sdílet své pocity s nepedofilními jedinci, jak probíhá jejich coming out a také to, zda se domnívají, že společnost je opravdu vidí jako jedince, kteří pouze sexuálně zneužívají malé děti nebo zda to je pouze domněnka vyvolaná často špatným používáním pojmu pedofilie médii. Poslední částí této kapitoly je pak samotný vztah pedofila k dětem, co pro ně znamená zakázaná láska, jak přistupují k dětem a jak je vnímají. Pro úplnost je popsán i příběh kriminálního pedofila, tedy toho, co zneužil.

Třetí kapitola se věnuje přístupu společnosti k pedofilii, tedy se snaží popsat, zda mají pedofilní jedinci opravdu tak špatnou pověst, jak se sami domnívají. Media mají velký vliv na společnost, a proto je důležité objasnit, jaký je mediální obraz pedofilie, zda rozlišují mezi sexuální deviací a sexuální delikvencí a jak na to samotná společnost reaguje. Zda rozlišuje mezi těmito pojmy nebo následuje nepravdivá fakta a na základě toho si vytváří obraz o pedofilii a postoj k ní.

Snaha pedofilní komunity o destigmatizaci je popsána v kapitole čtvrté. Snaží se ukázat společnosti, že tvrzení, že pedofilně orientovaný jedinec je ten, kdo sexuálně zneužívá děti a tedy je dětem nebezpečný nebo to, že se pedofilní komunity snaží o legalizaci sexuálních aktivit s dětmi, je nepravdivé. Svůj postoj demonstrují formou webových stránek československé pedofilní komunity, účastí na festivalu Prague Pride nebo pomocí dokumentu Danielův svět a současně i účastí na různých diskuzích na téma pedofilie, kde se často staví proti společnosti a snaží se tato tvrzení vyvrátit.

Poslední část diplomové práce shrnuje stereotypy a předsudky převládající ve společnosti vůči pedofilii a vymezení pedofilní komunity vůči těmto stereotypům a předsudkům, které vyplývají z odborné literatury, médií, diskuzí a příspěvků pedofilů či široké veřejnosti.

1 Teoretický rámec

Pro dosažení cíle diplomové práce, tj. popsání stereotypů a předsudků převládajících ve společnosti vůči pedofilii a zároveň vymezení pedofilní komunity vůči těmto stereotypům a předsudkům, je důležité objasnit veškeré náležitosti související s tímto tématem. První část této práce bude sloužit jako teoretický rámec, do kterého budou postupně zasazeny dílčí, konkrétnější části této problematiky.

Nejdříve bude pozornost zaměřena na pojem normalita. Co je normální a co normální není, jak je tato hranice určována, sexuální normalita atd. Dalším dílčím tématem je pak popis pojmu sexuální deviace, objasnění pojmu deviace a parafilie. V souvislosti se sexuálními deviacemi bude popsáno trestně-právní pojetí sexuálních deviací, které se mohou týkat pedofilie. Následující částí bude popis pedofilie – etiologie, vymezení, rozpory v definicích, dělení apod. Posledním tématem této části bude popis webu české pedofilní komunity (ČEPEK), který poskytuje informace o pedofilii a umožňuje pedofilním jedincům publikovat jejich příběhy a diskutovat nad jejich situací.

V diplomové práci se nejedná o plnohodnotný výzkum, jedná se pouze o popis dostupných dokumentů (ať ve formě publikací nebo internetových článků či diskuzí), z kterých jsou čerpány předsudky a stereotypy vůči pedofilii. Nejvhodnější **metodou** pro naplnění cíle diplomové práce je metoda zkoumání dokumentů. Hendl (2012) tvrdí, že dokumenty se myslí vše, co je napsané nebo prostě zaznamenané. Projevují se v nich osobní nebo skupinové vědomé či nevědomé postoje, hodnoty a ideje. Dokumenty mohou mít formu knih, novinových (internetových) článků, příspěvků, deníků apod. Výhodou této metody je to, že subjektivita výzkumníka hraje roli při výběru dokumentů, ale ne v informacích, které jsou obsaženy v dokumentech. Jedná se tedy o nereaktivní způsob sběru dat (Hendl 2012, s. 130). Pro tuto diplomovou práci jsou stěžejními dokumenty odborná literatura, články publikované médii, internetové diskuze a příspěvky, popř. příběhy pedofilů. Články byly vybírány na základě souvislostí s pedofilii v rámci diskutované problematiky (např. směřování

pedofilie se sexuálním zneužíváním). Internetové diskuze jsou většinou dostupné pod publikovaným článkem, jako reakce na daný problém, z kterých jsou čerpány postoje a názory společnosti k pedofilii, které působí přímě a otevřeně - pravděpodobně z důvodu anonymity, kterou byl dříve internetový prostor definován, a také proto jsou příspěvky v diskuzích několik let staré. Některé části diplomové práce čerpají z internetových stránek československé pedofilní komunity, pro demonstraci postojů členů pedofilní komunity.

1.1 Normalita v souvislosti se sexuálními deviacemi

V diskuzích na témata týkajících se sexuálních deviací je možné často narazit na tvrzení, která obsahují slovní spojení „to není přece normální“. Otázkou ale je, co je normální? Normalita nemá jasně vymezené hranice nebo jednu danou, obecně platnou definici. V této kapitole je proto vymezena norma, pohledy na normalitu z určitých aspektů a definován pojem sexuální normalita.

Normy, jimiž se řídí chování jedinců ve společnosti, propůjčují sociálnímu životu určitý řád a činí jej předvídatelným. Kdyby lidé při svých činnostech nedodržovali pravidla, která definují určité způsoby chování v daném kontextu jako přiměřené a jiné jako nepřiměřené, pak by nastal naprostý zmatek ve společnosti (Giddens 1999, s. 184). Urban a kol. (2008) připomíná, že dle Durkheima je každé lidské společenství založeno na existenci určitého sociálního řádu a struktuře sociálních institucí, které odrážejí jeho povahu. Společnost je tedy vnímána jako řád a režim založený na sociální solidaritě. Dodržování a úcta vůči tomuto řádu a sociálním institucím zaručují udržení sociálního konsenzu a existenci společnosti. Tento popisovaný řád ale není samozřejmostí – neudrzuje se sám sebou, lidé si nemusí jeho existenci vždy plně uvědomovat nebo si ho mohou uvědomovat jen částečně anebo ho mohou také (vědomě či nevědomě) porušovat. Ne každý jedinec je totiž schopný a ochotný se přizpůsobit obecně platným pravidlům – normám (Urban a kol. 2008, s. 357).

Jandourek (2012) definuje normu jako „*pravidlo, které určuje, co je povoleno, a co nikoli. Může také označovat podobnost, kterou je možno pozorovat v chování většího množství lidí. Slovo norma znamená latinsky měřítko. Dále může označovat soubor specifických procesů, všeobecně přijímaný standard, uznávané technické pravidlo, soubor hodnot ve společnosti (společenské normy), soubor uznávaných pravidel v oblasti jazyka, etické hodnoty a normy, právní požadavek, co je třeba udělat (standardní pracovní norma)*“ (Jandourek 2012, s. 169 – 170). Sociální normy není možné chápat absolutně, protože konstrukce normy je relativní - její obsah kopíruje změnu společenských hodnot a hodnocení určitého typu chování koresponduje s politickými, sociálně-kulturními a ekonomickými změnami ve společnosti (Urban a kol. 2008, s. 358). Společnost neprosazuje jednotný hodnotový systém, naopak nabízí aktérům různé hodnotové systémy, a tak chování jedince není nikdy zcela jasně determinováno, protože každý má možnost volby mezi různými hodnotovými systémy a je mu tolerován jistý odklon od norem. Na druhou stranu ale spektrum voleb, jež nabízí společnost, je úzké a tedy možnost volby je jistým způsobem omezená (Montoussé a kol. 2005, s. 98 – 99). Moderní společnost je složitým systémem, ve kterém se obsah starých norem do značné míry relativizoval a tak byl nahrazen symbiotickou existencí řady nových norem s často nejasným a protichůdným obsahem (Urban a kol. 2008, s. 360).

Protože tato část diplomové práce slouží jako teoretický rámec pro popsání stereotypů a předsudků souvisejících s pedofilii, bude pojednáno o normalitě v souvislosti se sexuálním chováním. Weiss (2002) při obecných úvahách o normalitě lidského chování a jednání odkazuje na Kleina, podle kterého je nutné vycházet z toho, že existují 3 specifické rysy: druhové (takové rysy, které jsou vlastní všem příslušníkům druhu Homo sapiens bez zřejmých transkulturních rozdílů), kulturní (rysy, které jsou způsobeny kulturními rozdíly v jednotlivých společenstvích) a individuální (rysy podmíněné specifickým ontogenetickým vývojem, osobností, rodinnou výchovou apod.). Ve vztahu k definici normality sexuálního chování je možné spatřit nejvíce nejasností právě v rozdílnosti **posuzování sexuálních projevů z aspektů kulturně specifických**. Z hlediska

transkulturálního srovnání (ale i z hlediska historického vývoje) je alespoň částečná společenská a dobová podmíněnost definice normálního a nenormálního sexuálního chování nesporná. Sexuálního delikventa je sice možné definovat jako jedince, který svým chováním překračuje normy sexuální morálky dané společností, ale normy, tedy určení chování, jež je v daném společenském kontextu považováno za normální, se neustále vyvíjí. Příkladem transkulturálního rozdílu v pojetí pedofilního styku může být zvyk kmene Kukuku z Nové Guineje. Zde je povinně prováděna rituální felace dospělých mužů adolescentními a preadolescentními chlapci. Tímto způsobem se symbolicky zvyšuje maskulinita a virilita dospívajících. Dalšími příklady pak může být i pojetí expozice genitálu. Zatímco u nás se trestá exhibice jako výtržnictví a je považována za možný příznak sexuální deviace, u některých afrických národů je to považováno za všeobecně přijatelnou a obvyklou výzvu k pohlavnímu styku, tedy za jakousi součást dvoření. Tedy je možné usuzovat o ošidnosti definice normality sexuálního chování na základě sociálních a kulturních norem. V oblasti lidské sexuality je možné tyto normy aplikovat pouze s vědomím jejich omezené platnosti a podmíněnosti kulturní. Tedy pakliže se mluví o sexuálních deviacích, mluví se především o společenském systému, který určil danou sexuální normu (Weiss 2002, s. 19 – 23).

Další z norem, která má podobně omezenou platnost je **norma statistická**, podle které je normální chování či jev s nejvyšším výskytem. Zde ale vyvstává otázka, od jaké četnosti výskytu se jednotlivé formy sexuálního chování stávají nenormálními. V tomto pojetí normalita vyznačuje průměrnost, běžnost. Tedy za normálního člověka lze považovat takového, který odpovídá průměru. **Biologická norma** je zas v oblasti sexuálního chování lidí často aplikována, kdy podstatou je předpoklad, že normální je takové sexuální chování, které alespoň potenciačně vede k reprodukci. Tato norma představuje především argument proti normalitě homosexuální orientace. Lze k ní přiřadit i normu funkcionální, která je založena na tvrzení, že vše má svou funkci. Tzn., že pokud něco funguje tak, jak to fungovat má, je to normální, pokud ne, je to abnormální (Weiss 2002, s. 24 – 28).

Z výše uvedeného tedy plyne, že není možné globálně vymezit, co je a co normální není. V případě pedofilie je možné se opírat o legislativu, která hovoří o sexuálně zralém jedinci jako o takovém, který je starší 15 let a se sexuální aktivitou souhlasí dobrovolně, nikoli pod nátlakem či z důvodu vydírání.

1.2 Sexuální deviace

Deviace, deviant nebo deviantní - to jsou slova, která v lidech evokují pocity někoho nebo něčeho neobvyklého, divného a třeba i nebezpečného. Deviace je považována za zvláštní, neobvyklý a zpravidla negativně hodnocený jev, často spojený s osobou, která ve svém okolí pro svou jinakost vyvolává nepřátelskou reakci, jako je např. odstup, strach, nedůvěra, nenávisť apod. Takto negativisticky vyhraněná interpretace není však v sociologickém diskursu opodstatněná (Urban a kol. 2008, s. 356). Giddens (1999) považuje studium odchýlného, tedy sociálně deviantního, chování za jeden z nejzajímavějších úkolů sociologie: *„Zkoumání tohoto pole je velmi složité, neboť existuje právě tolik přestupků proti pravidlům, kolik je společenských norem a hodnot. Protože se normy liší nejen mezi kulturami, ale i mezi různými subkulturami téže společnosti, bývá to, co se v určité kulturní sféře považuje za normální, v jiné vnímáno jako deviantní“* (Giddens 1999, s. 184). V obecném pojetí lze deviaci chápat jako jakoukoli odchylku od normální struktury či funkce a může se vyskytovat u kteréhokoli jevu ve společnosti. Všechny tyto jevy v sobě obsahují dispozici k deviacím, pakliže se vyznačují určitým stupněm variability - určitá míra odchylky od normálního (ideálního, statisticky průměrného apod.) stavu daného jevu nabývá deviantní charakter. Zároveň s narůstající složitostí daného jevu narůstá i jeho variabilita, tzn. čím složitější jev, tím více v něm pravděpodobně vznikají deviantní formy (Hrčka 2000, s. 11). Deviace může být tedy definována jako jednání, které není zcela konformní ve vztahu k některé normě či soustavě norem, kterou v dané komunitě nebo společnosti akceptuje velké množství lidí. Zároveň se ale žádná společnost nedá jednoduše rozdělit na ty, kdo normy porušují, a na ty, kdo je dodržují.

Nejčastějším důvodem pro dodržování společenských pravidel a norem je navyknutí si na ně v procesu socializace. Některé normy jsou dodržovány, aniž by si je jedinci uvědomovali (např. pravidla mluvnice a řeči) a některé jsou dodržovány naopak vědomě kvůli přesvědčení, že takové jednání je správné (Giddens 1999, s. 185 – 187).

Podle Urbana a kol. (2008) odlišnosti od tzv. normálu mohou doprovázet proces sociální inovace, tzn. pokusy o zlepšení statu quo a tím pádem předznamenávat lepší řešení nově vzniklých problémů, na které osvědčené tradice a postupy z minulosti již nestačí. Pro společnost pozdní moderny, která se vyznačuje radikálními strukturálními změnami je nutné a žádoucí tzv. pozitivní opouštění zajetých kolejí a vyvazování se z tradic, tedy **nonkonformita**. Jednoduše řečeno nová doba a nové problémy zkrátka vyžadují nové způsoby myšlení. To znamená, že co je v jisté době a v jistých kruzích považováno za deviantní, nemusí úplně nutně působit proti sociální soudržnosti, navíc se vůbec nemusí jednat o okrajovou záležitost. Deviantní chování zkrátka není něčím anomálním a neobvyklým, naopak anormalita do společenského života patří a svým způsobem je běžná. Deviantní je normální součástí procesů probíhajících okolo nás (Urban a kol. 2008, s. 356 – 357).

Na úrovni každé sociální deviace může být rozeznáván subjekt, objekt, obsah, cíle a důsledky. Subjektem sociální deviace může být izolovaný jednatel, malá sociální skupina, třída, menšina. Je to tedy ten, kdo vykazuje deviantní charakteristiku nebo se deviantně chová. Objekt vyjadřuje, na co jsou deviantní projevy zaměřeny. Mohou to být sociální objekty, fyzické objekty, určité oblasti společenského života nebo některé společenské hodnoty. Některé deviace nemusí být prováděny v souvislosti s objektem a mohou být prováděny zcela osamoceně, pakliže pro něj nemají žádné škodlivé důsledky nebo se žádná složka necítí být deviantním chováním poškozena. Obsahem se rozumí fyzické, psychické či sociální charakteristiky nebo vzorce chování subjektů, které jsou ve vztahu k nějaké sociální normě považovány a označovány za deviantní. **Cílem sociální deviace** je uspokojení nějaké potřeby či dosažení cíle, kdy motivované jednání pak vede k tomuto cíli z pohledu subjektu rychleji a snadněji.

U motivovaných deviací může být důsledkem sociální deviace dosažení anebo nedosažení stanoveného cíle, tedy uspokojení, popř. neuspokojení, potřeby (Hrčka 2000, s. 19).

Weiss (2002) tvrdí, že termín deviace v sobě obsahuje dehonestující prvek. Toto pojetí je podle něj jakýmsi přežitkem z nejstarších prací na téma sexuálních deviací. Z terminologického hlediska byl proto zaveden pojem **parafilie**, právě pro absenci moralizujícího prvku a současně i pro vzdálení se vnějšíkové klasifikaci (deviace chování). Zkoumání **sexuálních deviací** je ztíženo i dalšími terminologickými nejasnostmi, jako je především zaměňování sexuální deviace jako poruchy zdraví se sexuální delikvencí jako s porušením sociálních, potažmo právních norem sexuálního chování. Nadále přetrvávají i nejasnosti v rozlišení deviací a psychických poruch či chorob, v definici sexuálního zdraví i v definici vlastní deviace. Parafilii je možné považovat implicitně za poruchu pouze v případě, kdy způsobuje nositeli distres a sociální či osobní problémy. Z tohoto úhlu pohledu by například egosyntonní nekriminální pedofil (pedofil, který je vnitřně se svou odlišností plně srovnaný a je i tak schopen naplňovat své potřeby některou sociálně akceptovatelnou náhradní sexuální aktivitou) tedy nebyl deviantní a o i přesto, že by z hlediska sexuologického vykazoval celoživotní preferenci dětí jako sexuálních objektů. Parafilní jedinci si nevybírají dobrovolně svou deviaci, jsou sice do jisté míry odpovědni za odolávání pokušením, nicméně zatím chybí důkaz, že člověk může dokonale kontrolovat tak biologicky determinovanou potřebu, jako je ta sexuální, pouhým vědomým rozhodnutím (Weiss 2002, s. 10 – 12). Protože se diplomová práce snaží poukázat mimo jiné i na časté spojování pedofilie se sexuální delikvencí, bude pro lepší porozumění používán pojem parafilie (v souvislosti s nekriminálními pedofily).

Základním východiskem **definice sexuálních deviací** je přesnější vymezení těch sexuálních preferencí, které lze považovat za normální, tedy sexuální zaměření a chování bude deviantní tehdy, pokud bude vybočovat z hranic takto určených (Weiss 2002, s. 16). Podle Smolíka (2002) jsou poruchy sexuální preference *„charakterizovány sexuálními impulzy, fantaziemi nebo praktikami, které jsou neobvyklé, deviantní nebo bizarní ...*

Parafilní aktivity mají často kompulzivní kvalitu. Pacienti, kteří se opakovaně dopouštějí deviantního chování, nejsou schopni kontrolovat impulzivní puzení. Nárůst deviantního chování následuje po stresu, úzkosti nebo při depresi. Pacienti se mohou opakovaně rozhodnout, že s deviantním chováním skončí, ale obvykle nejsou schopni dlouhodobě toto rozhodnutí dodržet, a další aktivita vede k silnému pocitu viny“ (Smolík 2002, s. 407). Weiss (2002) podstatu deviace vidí v odlišné struktuře sexuální motivace, tedy především v intrapsychických charakteristikách jedince, které pak následně umožňují, podmiňují či modifikují i vnější projevy sexuální poruchy v podobě chování deviantního. Biologické faktory jsou pak podstatnými faktory určujícími sexuální motivaci, i přesto, že jejich charakter a mechanismy působení zatím nebyly zcela objasněny (Weiss 2002, s. 16). Podle Smolíka existují určité známky biologické predispozice, které se snad manifestují jako psychické faktory (Smolík 2002, s. 407). Sexuální deviace je trvalou a celoživotní charakteristikou individua – nelze změnit sexuální preferenci ani léčbou, trestem či jinými prostředky, lze pouze modifikovat sexuální chování, tedy vnější projevy sexuální preference (Weiss 2002, s. 16).

1.3 Pedofilie

Pedofilie – termín, který pochází z řeckého pais (hoch, dítě) a z řeckého philós (milovník). Tedy slovo pedofil znamená milovník dětí (Weiss 2002, s. 74). Takto to na první pohled působí jako něco jasného, pevně daného, ukotveného a prostého. Ve skutečnosti ale tato parafilie dosud nemá vymezené hranice, neexistuje pro ni jednotná definice, názory na etiologii pedofilie se také liší a často dochází k záměně pedofilie jako parafilie s pedofilií jako sexuální delikvencí. Tato podkapitola popisuje pedofilií v širším pojetí a poukazuje na všechny tyto rozpory.

Pedofilie patří mezi **deviace v objektu**, kterými jsou označovány kvalitativní poruchy sexuální motivace charakterizované neadekvátním zaměřením erotické touhy, tedy tím, na jaký objekt je orientována sexuální

apetence (Weiss 2002, s. 74). Definice se často shodují v tom, že objektem pedofilní orientace jsou jedinci v prepubertálním a časně pubertálním věku. Některé definice poukazují na značný věkový rozdíl mezi subjektem, tedy pedofilním jedincem, a objektem. To ale nemusí být vždy pravidlem. Příkladem může být pedofil, který si svou orientaci uvědomí v pubertě, když se zamiluje, kdy objektem jeho touhy je jedinec v prepubertálním věku, tedy zde není tak velký věkový rozdíl. **Mezinárodní statistická klasifikace nemocí** a přidružených zdravotních problémů řadí pedofilii mezi poruchy osobnosti a chování u dospělých. Tento oddíl zahrnuje rozmanité stavy a vzorce chování klinického významu, které přetrvávají a vyjadřují charakteristický životní styl jedince a způsob jeho vztahu k sobě samému i druhým. Tyto trvalé vzorce chování ukazují neměnnou odpověď na širokou škálu osobních a sociálních situací, reprezentují extrémní nebo významné odchylky od způsobů, kterými průměrný člověk v dané kultuře vnímá, myslí, cítí a zvláště má vztahy k druhým. MKN definuje pedofilii jako sexuální preferenci dětí, buď chlapců nebo děvčat anebo obojího pohlaví, obvykle prepubertálního nebo časně pubertálního věku (Mezinárodní klasifikace nemocí 2014). Pedofilní zaměření má povahu heterosexuální, bisexuální nebo homosexuální. Zvěřina uvádí, že Blanchard se spolupracovníky (1999) provedli výzkum, ve kterém měli v souboru 678 pedofilních delikventů. Z nich bylo 47% zaměřeno heterosexuálně, 25% bisexuálně a 27% homosexuálně. Dodává, že výskyt pedofilie v populaci není přesně znám (Zvěřina 2003, s. 145). Podle výzkumu Mohra a spol. (1964) pedofilové heterosexuální upřednostňují dívky ve věku 6 – 11 let, u homosexuálních pedofilů pak převládá preference chlapců kolem 12 let (Weiss 2002, s. 75).

1.3.1 Definování pedofilie

Jak už bylo zmíněno výše, způsoby pojetí pedofilie se v definicích se často rozcházejí a v některých dochází ke směšování pedofilie se sexuálním zneužíváním dětí. Československá pedofilní komunita uvádí, že první, kdo pojmenoval pedofilii, byl Krafft-Ebing (1886), který vymezuje pedofilii na

základě tří specificky společných znaků: náklonnost k osobám druhého pohlaví, které nejsou dospělé, spojené se silnými pocity slasti, rozkoše a radosti; deliktní akty vedou k uspokojení dotyčného (nemusí však dojít k ejakulaci) formou osahávání a onanizování oběti; pedofilové nejsou vzrušováni dospělými jedinci ani jimi nejsou sexuálně přitahováni a případný koitus je prováděn z důvodu nedostatku „něčeho lepšího“ a bez duševního uspokojení (www.pedofilie-info.cz).

Zvěřina (2003) popisuje pedofilii jako sexuální tendence ve vztahu k dětským objektům – k mláděcím rysům. Považuje za důležité, že jen malá část pedofilních jedinců dává jednoznačně přednost dětským objektům před dospělými jedinci. Tvrdí, že většina pedofilů je schopna i erotické reakce na objekty zralé, tedy že jejich orientace není tak jednoznačně vyhraněná, jako třeba u homosexuálních jedinců (Zvěřina 2003, s. 145). S tímto tvrzením se členové pedofilní komunity shodují v tom, že je na dětech přitahují právě dětské fyziologické projevy.

Weiss (2002) vymezuje pedofilii jako erotické (erotosexuální) zaměření na objekty v prepubertálním věku – tedy na chlapce a dívky bez znaků dospívání. Nejčastější zaměření je na děti ve věku 5 – 12 let. Pedofilové preferují fyzickou nezralost objektu, nepřítomnost sekundárních pohlavních znaků (chybění pubického ochlupení a prsů u dívek, u chlapců mimo ochlupení i nepřítomnost ejakulace) a dětské chování. Weiss zmiňuje výzkum Langa (1995), podle kterého jsou pro pedofily atraktivní atributy dětského chování v tomto pořadí: poslušnost (85%), dostupnost (72%), zranitelnost (67%), sexuální zvědavost (65%), pasivita (47%) a jejich nevinost (41%). Avšak čím mladší dítě je, tím menší jsou somatické i behaviorální rozdíly mezi pohlavími (Weiss 2002, s. 74 – 75).

Následující definice jsou klasickým příkladem směšování osoby pedofila a sexuálního zneužívatele dětí. Sexuologický slovník definuje pedofilii jako lásku k dětem, sexuální preferenci obvykle prepubertálních dětí. Zmiňuje i výskyt krajních názorů, že výcvik dětí k sexualitě je jednou z výchovných povinností dospělých. Pedofilně orientovaný jedinec má často dobrou schopnost komunikace s dětmi, získávají si je dárky nebo

pozornostmi, v opačných případech používají hrozby a zastrašování, které bývají natolik účinné svým obsahem, že dítě o pedofilním aktu mlčí (Capponi, Hajnová a Novák 1994, s. 94). Sexuologický slovník na webových stránkách sexus.cz dodává, že díky schopnosti komunikace s dětmi pedofilové často pracují ve školách nebo na dětských táborech a zmiňuje, že jsou známy i případy, kdy se uchylují i k sexu s nemluvňaty (Sexuologický slovník). Psychologický slovník doplňuje tuto definici ještě tvrzením, že pedofilní jedinci mají zpravidla zachovanou preferenci pro dospělé sexuální partnery, ale protože jsou jimi chronicky frustrováni, obracejí se na děti jako na náhradní objekty (Hartl, Hartlová 2015, s. 403).

Zmíněné definice se shodují v názoru, že pedofilie může být jak heterosexuálně, tak homosexuálně zaměřena, až na definici Krafft-Ebinga (1886), který homosexuální pedofilii považoval v té době za vzácnou. Dalším shodným bodem je věková kategorie objektu, tedy nedospělí jedinci, v prepubertálním nebo časně pubertálním věku, kdy některé definice vymezují i konkrétní věkové rozpětí s důrazem na absenci sekundárních pohlavních znaků anebo nedospělost demonstrují právě na dětském chování. V čem se definice rozcházejí, je pohled na koitus s nedospělými jedinci. Zatímco Krafft-Ebing (1886) poukazuje především na pocity slasti, rozkoše a radosti, které mohou nastat osaháváním a onanizováním objektu, ale nemusí být nutně v doprovodu ejakulace či pohlavní penetrace. Capponi, Hajnová a Novák (1994) zmiňují dokonce lásku k dětem, tzn. emocionální vazbu vůči dítěti, ale zároveň i získávání si jedinců dárky, popř. jejich zastrašování, aby o sexuálním aktu mlčelo, a sexuologický slovník dokonce tvrdí, že jsou známy i případy, kdy se pedofil uchýlil k sexu s nemluvňatem, kdy už se ale nehovoří o pedofilii ale nepiofilii, kterou ABZ slovník definuje jako zpravidla erotickou náklonnost vůči dětem ve věku nula až pět let (ABZ slovník, online). Dalším sporným bodem je sexuální přitažlivost vrstevníky pedofilních jedinců. Krafft-Ebing (1886) hovoří o sexuálních aktivitách s vrstevníky (dospělými) pouze jako o koitu z nedostatku něčeho lepšího, který jim ale nepřináší duševní uspokojení. Hartl a Hartlová (2015) mluví o zachování preference pro dospělé jedince a k sexuálním aktům se uchylují pouze v případě frustrace z nedostatku sexuálního uspokojení, tedy

prepubertální jedinci jsou pouze náhradním objektem. Zvěřina (2003) pak hovoří v souvislosti s preferencí o nejasné vyhraněnosti pedofilů, tzn., že nemusejí dávat přednost pouze a jenom dětem. Z výše zmíněného lze tedy usuzovat, že neexistuje jednotná definice pro pedofilii a zároveň není snadné i takovou definici stanovit.

1.3.2 Prává a nepravá pedofilie, kriminální a nekriminální pedofil

Jak už bylo zmíněno výše, některá vymezení pedofilie se rozcházejí v názoru, zda pedofilní jedinec sexuálně preferuje prepubertální jedince anebo naopak dospělé a děti zneužívají pouze jako situační náhražku, jako objekt z nedostatku či frustrace. Tyto rozličné názory se snaží někteří autoři potřit tím, že zavedli označení pravá a nepravá pedofilie, jiní zas označením kriminální a nekriminální pedofil.

Brichcín a Kolářský (2005) rozeznávají mezi pedofilii pravou a nepravou. **Nepravá pedofilie** disponuje k pohlavnímu zneužívání dětí a je dána přeskokováním specifických prioritních proceptivních komponent, tedy vynechávání fází výběru, sbližování, synchronizace s partnerkou apod. Sexuální agresor se dětem nijak zvlášť nevěnuje a nijak zvlášť si je ani nezískává (Brichcín a Kolářský 2005, s. 198). Ne každý pachatel sexuálního zneužití je pedofil v pravém slova smyslu. Nepedofilní pachatel může mít sex s dětmi například proto, že není dostupný dospělý sexuální partner, nebo je sexuální zneužití důsledkem mentálního handicapu, psychopatologie či antisociálního chování (Weiss 2002, s. 77). Toto označení není zcela vhodné, protože se jedná o sexuálního delikventa, který pohlavně zneužije dítě, aniž by projevoval znaky pedofilie (láska k dítěti), naopak dítě „použije“ pouze jako situační náhražku. Tedy pojmenování takové osoby by nemělo obsahovat označení pedofil.

Pravá pedofilie je charakteristická pedofilní proceptivitou. „*Pedofil (v úzkém slova smyslu) tráví s dítětem spoustu času tím, že je v užitečně kvazi-pedagogické či kvazi-rodčovské roli. Kochá se projevy dětské psychiky zcela tak, jako je běžný muž okouzlen ženským půvabem. Pedofilní*

*pedagog tráví rozvíjením dětské mysli většinu času, který dítěti věnuje, a dostává se mu za tuto bohubilou činnost společenského uznání. Tím je i společností utvrzován ve svém počátečním sebeklamu, že není motivován k něčemu nedovolenému, ke genitálnímu kontaktu“ (Brichcín a Kolářský 2005, s. 198). Autoři ale upozorňují, že pedofilní uskutečňování zájmu zvyšuje nebezpečí přechodu k nezákonné aktivitě. Tou u heterosexuálního pedofila může být manuální dotyk na vnějším genitálu děvčátka (Brichcín a Kolářský 2005, s. 198). Weiss pak dodává, že pedofilové pro tělesné zdraví či život dětských objektů obvykle příliš nebezpeční nejsou. Rizikovost jejich aktivit spíše spočívá v možnosti narušení interpersonálních, později partnerských vztahů a narušení psychosexuálního vývoje. „Sexuální zneužití spáchané pravými pedofily nemívá závažnější charakter, spočívá zpravidla na nekoitálních formách vzájemného kontaktu s dítětem, často v kontextu hry, škádlení apod. Nejzávažnější formou tohoto typu zneužití je obvykle manuální či orální kontakt s genitálem objektu, eventuálně vyžadování masturbace či orálního dráždění“ (Weiss 2002, s. 77). Skutečně diagnosticky čistý pedofil nikde nepronikne pohlavním údem nebo necitlivě prsty či předměty do pochvy nebo konečníku dítěte, protože si je vědom faktu, že takové praktiky jsou pro dítě nepříjemné a bolestivé a právě tato skutečnost by pedofila deerotizovala a odradila, protože vpravdě pedofil dítě miluje a nechce mu nijak ublížit. Pokud se ale pedofil takových aktivit dopouští, jedná se pak o kombinovanou deviaci – **pedofilní sadismus**, kdy se ale nebezpečnost neodvíjí od pedofilie, ale od sadismu a pedofilní komponent jen zvyšuje jeho nebezpečnost tím, že malé dítě je bezbrannější než dospělá žena (Brzek 1997, s. 38).*

Brzek (1997) hovoří o důležitém příznaku pedofilie, o tzv. **pedagogicko-estetickém komplexu**. Tento pojem znamená, že pedofilova osobnost je podobně strukturovaná jako osobnost dítěte. Z toho pramení mimořádné porozumění dětem, nejen že má s nimi blízké zájmy, ale vidí svět podobně jako děti. Z toho plyne nejen záliba pedofila v aktivitách blízkých dětem (pedagogické aktivity), ale i velká oblíbenost takového dospělého člověka mezi dětmi. Podmínkou takového mimořádně dobrého mezilidského vztahu je udržení erotické sympatie na platonické úrovni.

Pokud si takovýto jedinec uvědomuje svou orientaci a její rozsah a závažnost, pak dokáže správně chápat pravé, sexuálně deviantní motivace svého prožívání a chování a zároveň dokáže včas odhadnout, že jeho náklonnost k dětem se z platonické roviny prolomí do roviny fyzického kontaktu. Bylo by proto škoda, kdyby se společnost těchto pozitiv u pedofilů vzdala a všem pedofilům bez rozdílu bránila v práci s mládeží (Brzek 1997, s. 36).

Zvěřina (2005) pro lepší diagnostiku pedofilie uvádí kritéria podle diagnostického a statistického manuálu duševních poruch DSM IV Americké psychiatrické asociace: věk dětských objektů je třináct roků a méně, po dobu nejméně šesti měsíců se opakují sexuálně vzrušující fantazie, sexuální nutkání nebo chování zahrnující sexuální aktivity s dětmi; osoba pod vlivem těchto sexuálních motivů jedná, popř. mu tyto fantazie a motivy způsobují distres nebo problémy v interpersonálních vztazích; osobě je minimálně 16 let a je nejméně o pět let starší, než dětský objekt. Je zdůrazněno, že by se měl rozlišovat sex pouze s dětskými objekty a sex s dospělými i dětmi (Zvěřina 2005, s. 187 – 188). Weiss (2005) pak doplňuje tyto znaky ještě tím, že dotyčný zneužívá pouze děti cizí, nikoliv vlastní, Z hlediska atraktivity muž normálně vylučuje vlastní dceru a sestru. Existují ale i případy opačné, totiž soustředění erotického zájmu na vlastní dceru, ale to je pojmenováno jako thygatrofilie (podle řeckého slova pro dceru), což už je ale nepochybně jiná deviace, než jakou mají pedofilové (Weiss 2005, s. 198 – 199).

Nepravá pedofilie je tedy považována za situační pedofilii, za nahrazování dospělého partnera za dítě, za sexuální aktivitu s prepubertálním jedincem z důvodu frustrace z nemožnosti, nedostatku, neopětovaného zájmu ze strany dospělých jedinců. Nepravý pedofil se většinou nezaobírá city či prožitky dítěte ani důsledky v psychickém vývoji, které to způsobí. Naopak, v dítěti vidí snadnou, dostupnou a jistou kořist, kterou utlumí svou frustraci, popř. nabude spět svého utlumeného sebevědomí. Jak už ale bylo zmíněno výše, označení nepravý pedofil není úplně vhodné, protože v tomto případě už většinou nejde o pedofilii, ale sexuální zneužití, tedy o sexuální delikvenci. Pravý pedofil je naopak

primárně přítelem pro prepubertální jedince, má zájem s nimi trávit čas, hrát si, pomoci jim se rozvíjet a zároveň se snaží potlačit svou erotickou touhu. Je si vědom důsledků sexuálního zneužití dítěte a nechce jim jakkoli ublížit – ať fyzicky nebo psychicky.

Československá pedofilní komunita, která se snaží vymezit proti asociaci pedofilie s pohlavním zneužíváním dětí, spíše používá označení **kriminální a nekriminální pedofil**. Nekriminálním pedofilem myslí takového pedofila, který děti opravdu miluje, chová k nim citovou vazbu i erotickou touhu, ale zneužití dítěte se jim přičí, protože si jsou vědomi toho, že by jim tím fyzicky a psychicky ublížili. Za kriminálního pedofila pak považují takového jedince, který je pedofilně orientovaný a své touze podlehl a dítě pohlavně zneužil, ať už došlo či nedošlo k pohlavnímu splynutí (www.pedofilie-info.cz).

Ve společnosti převládá dojem, že pedofilie se týká pouze mužů a nepřipouští, že by mohly existovat i **pedofilně orientované ženy**. Podle Weisse (2010) je společnost obecně podstatně tolerantnější k nekonformním sexuálním projevům u žen než u mužů. U většiny lidí přežívá obraz feminity spojované s atributy submise, romantičnosti, něžnosti, jako něčeho naprosto neslučitelného s představou sexuálního zneužívání dětí. Společnost vnímá ženu jako pečující a milující matku. V literatuře jsou zmínky o sexuálně deviantních ženách jen vzácné, jakoby sexuální deviace byly opravdu jen doménou mužů. Mezi pachateli sexuálních deliktů jsou ženy zřídka. Jejich pedofilní delikty bývají často incestního typu a při sexuálně násilných činech byly ve většině případů ženy odsouzeny pro napomáhání trestnému činu jako spolupachatelky, které pomáhaly muži. Pachatelky těchto činů jsou často psychiatricky léčené, mají psychiatrickou diagnózu a nezřídka trpí mentální retardací. Častá je u nich i diagnóza závislosti na drogách a alkoholu, sociálně a vzdělanostně pak bývají většinou výrazně podprůměrné. V anamnéze je možné najít pokusy o sebevraždu, útěky z domova, antisociální projevy nesexuálního charakteru, v dětství mohly být samy týrané nebo sexuálně zneužívané (Weiss a kol. 2010, s. 483 – 484). Československá pedofilní komunita zmiňuje, že na tento web chodilo či

chodí několik žen, které se cítí být pedofilně orientované, ale v porovnání s mužskými návštěvníky tvoří výraznou menšinu (www.pedofilie-info.cz).

1.3.3 Etiologie pedofilie

Zkoumání příčin sexuálních deviací je stále pouze v zárodku a neexistuje žádné jediné správné vysvětlení etiologie parafilii. Výkladové teorie etiologie sexuálních deviací se liší na základě faktorů (buď vrozené anebo environmentální determinanty lidské psychiky) podle toho, kterým faktorům dává autor větší váhu.

Evolučně biologické modely při zkoumání etiologie pedofilie vycházejí z předpokladu, že normální sexuální preference jsou určeny především těmi charakteristikami objektu, které jsou relevantní z hlediska reprodukce. Weiss (2002) zmiňuje například Quinseyho a Lalumiéreho (1995), kteří tvrdí, že nepedofilní heterosexuální muži preferují ženy s typickým ženským poměrem mezi pasem a boky, který zajišťuje optimální fertilitu. Základem pedofilie je pak porucha v detekci tvaru těla, což způsobuje, že detektor věku, který je nastavený mimo jiné i na signály jako jsou hebkost kůže a pohyblivost, není patřičně utlumen a tak se prepubertální objekty stávají sexuálně nejatraktivnějšími. Dalším evolučněbiologickým vysvětlením může být forma sexuální strategie. Jako představitelku této teorie uvádí Weiss Mealeyovou (2000), která tvrdí, že muži projevují obecně preferenci mladších partnerek. Důvodem může být zajištění si exkluzivního sexuálního přístupu k ženě po celou dobu jejího fertilního věku. Pokud by pak byla tato teorie správná, apetence prepubertálních a pubertálních dívek by mohla být smysluplná (Weiss 2002, s. 117 – 118).

Behaviorální modely staví svou teorii na tvrzení, že lidské chování je ovlivňováno minulou zkušeností, kdy toto ovlivnění probíhá dvojím způsobem: prvním způsobem jsou způsoby stimulace a druhy situací, které jsou schopny vyvolat sexuální vzrušení, jsou do značné míry determinovány učením; druhým způsobem je chování, kterým je sexuální vzrušení

projevováno navenek, je do značné míry závislé na minulých zkušenostech jedince. Mezi behavioristy dokonce panuje tvrzení, že lidé nedědí žádné důležité vzorce chování, ale rodí se s nediferencovanou sexuální orientací, tzn., že se sexualitě učí v sociální interakci, kdy kulturní tlaky a vlivy pak vedou většinu lidí k tomu, co je považováno za normální. Weiss zdůrazňuje upozornění Kolářského na to, že typ sexuální orientace nemusí být výsledkem učení, ale může tomu být naopak – učení je řízeno sexuální variací, tím, co automaticky určuje, co se jedinec bude učit. Sice lidé mají proměnlivé sexuální chování, ale rigidní sexuální preference. Behaviorální teorie pak zdůrazňují, že i v případě jednoduchého podmiňování má při eventuálním vzniku deviantní sexuální preference prvořadou důležitost hlavně následné posilování spojení podnětu a sexuálního vzrušení opakováním orgastického zážitku při masturbaci s parafilním podnětem či představou (Weiss 2010, s. 486 – 487).

Sociologické modely nevidí původ sexuálního násilí pouze v individuálních anomáliích mužů disponovaných k podobnému chování, ale ve většině případů v mocenských vztazích mezi pohlavími a generacemi a v rodově specifických charakteristikách socializace mužů. Z výzkumů v této oblasti plyne, že: *„Ve vývoji a podpoře mužské sexuální role je důležitá moc (power), jinak řečeno strach před nenaplněním ideálních požadavků mužství, který může u mužů i chlapců vést k pocitům nedostačivosti a bezmoci, jež pak kompenzují násilným sexuálním chováním. Pachatelé sexuálního násilí mají významný nedostatek empatie k jiným lidem, který je výsledkem rodově specifických charakteristik mužské socializace vedoucí k omezení rozvoje jejich sociálních a emocionálních dovedností, a tím i ke zvýšenému riziku překračování omezení a hranic“* (Weiss 2010, s. 490 – 491). Sociologický model je spíše příznačný pro nepedofilní jedince, kteří sexuálně zneužívají děti v důsledku frustrace (nezájem – žádná sexuální náklonnost - ze strany vrstevníků) anebo právě jako formu kompenzace pocitů méněcennosti.

1.3.4 Trestněprávní pojetí sexuálních deviací

Tato podkapitola popisuje vztah mezi sexuální delikvencí a sexuální deviací, protože tyto pojmy bývají často zaměňovány, a trestněprávní pojetí některých sexuálních deviací, které mohou souviset s pedofilií.

Sexuální zneužívání dětí je jevem, kterému je v poslední době v rychle rostoucí míře věnována pozornost nejen u nás, ale v celém světě. Do značné míry to je ovlivněno působením médií. V laické veřejnosti to pak vyvolává dojem, že každý ví, o co se v případech sexuálního zneužívání dětí jedná a že sám tento čin je zcela jasně a zřetelně vymezen. Otázkou je, zda se jedná o skutečný nárůst nebo to jen působí díky sdělovacím prostředkům a utajování a cenzuře v době minulé. Vaničková a kol. (1997) zmiňuje studii Olafsonové a kol., kteří se zabývají moderní historií studia sexuálního zneužívání dětí. V přehledu situace od poloviny 19. století ukazují, že odborníci si byli vědomi existencí těchto aktivit a to dokonce ve značném rozsahu, ale jelikož reakce na tato zjištění byla odmítavá, protože nejen pro veřejnost, ale i samotné odborníky byl tento fakt tak vnitřně nepřijatelný a neuvěřitelný, že přijímali vysvětlení, že jde o pouhé fantazie a pomluvy. Ještě na začátku 20. století byla většina případů sexuálního zneužívání dětí považována za falešná, proto, že bylo těžko uvěřitelné, že by otcové rodin mohli páchat takové věci. Vaničková a kol. (1997) dále uvádí jako příklad Kinseyho zprávu z padesátých let, který nashromáždil dostatečné množství údajů o rozšíření sexuálního zneužívání v dětství, ale důsledky, které byly uváděny respondenty, Kinsey a jeho tým vysvětlili jako nepravděpodobné a předpokládali, že negativně tu spíše působí přehnané emocionální reakce okolí dítěte, jako jsou rodiče, policie a jiní dospělí na odhalení sexuálního zneužití a podpořili to tvrzením, že sexuální aktivity mezi dospělými a nezralými živočichy jsou běžné a biologicky normální (Vaničková a kol. 1997, s. 7 – 9).

Nebezpečnost nenásilného pedofilního chování bývá společností přeceňována. Například rodina a komunita ve škole mnohdy události drammatizují a tak dítě, které se stalo obětí deliktu, následně skutečně někdy i vážně poškozují, nejsou totiž žádné skutečné důkazy, že by ojedinělé

pedofilní jednání, které je nenásilné a není spojeno se zastrašováním nebo vydíráním dítěte, muselo vést k nějakému vážnému poškození duševního nebo sexuálního zdraví oběti. Právě ona dramatizace a přílišné upoutání pozornosti k případu může vést k takovému poškození. Tedy na jedné straně stojí tvrzení, že ojedinělý nenásilný pedofilní akt dítě nijak vážně nepoškodí, na druhé straně ale už nelze říci, že by mohlo být legalizováno pedofilní chování, jak o to stojí některé organizace pedofilů např. v USA a to z toho důvodu, že dítě není schopné pochopit, o co se jedná, zvláště pak pokud by šlo o dlouhodobější erotický (milenecký) vztah. Pak by se jeho postoj k sexualitě deformoval (Brzek 1997, s. 38).

„Vztah mezi sexuální delikvencí a sexuálními deviacemi není přímý. Tyto oblasti spolu souvisí jen částečně. Většinu sexuálních deliktů páchají jedinci, kteří nejsou sexuálně deviantní“ (Zvěřina 2003, s. 156). Sexuální chování lidí bylo vždy usměrňováno právními a etickými normami. Restrikce se týká především chování, které narušuje zavedené společenské zvyklosti, popřípadě ohrožuje jiné členy společnosti. Delikty na dětech a mladistvých jsou tématem společensky přijatelného souhlasu s pohlavním stykem, avšak takový souhlas nemůže dát jedinec mladší patnácti let a za některých okolností ani mladistvý ve věku do osmnácti let (Zvěřina 2003, s. 156). Weiss (2002) zmiňuje Graupnera, který uvádí, že se zákonná opatření, která se týkají minimálního věku pro legální pohlavní styk, objevují až v posledních 200-300 letech. V minulosti byla rozhodující individuální biologická sexuální zralost objektu, bez ohledu na věk (Weiss 2002, s. 21). Deviantní pedofilní pachatelé zneužívají děti většinou bez větší agresivity – nedochází ke koitální formě sexuálního jednání, ale např. k expozici genitálu jak pachatelova, tak u dětí, nebo vynucování orálně-genitálních aktivit. V tomto případě jsou jen vzácné brutálně agresivní delikty s poškozením zdraví. Avšak rozdílnost věku pachatele a oběti svádí k manipulovatelnosti obětí příkazy a hrozbami. Naopak nedevariantní jedinci sexuálně zneužívají děti jako náhradní sexuální objekt s cílem dosažení koitu. S dítětem je jednáno jako s dospělou osobou, což může způsobit fyzická zranění dítěte. Pachateli takových deliktů jsou nejčastěji muži

psychopatičtí, opilí nebo s lehkým mentálním defektem (Zvěřina 2003, s. 164 – 165).

Legislativní opatření sexuálních činů se týkají určitých činů bez ohledu na sexuální orientaci jedince. V souvislosti s pedofilií, jakožto sexuální deviací, a tvrzením Zvěřiny, že sexuální deviace a sexuální delikty spolu souvisí jen částečně a není mezi nimi přímý vztah, považují za důležité zmínit některá opatření. Trestní zákoník 40/2009 Sb. v hlavě III definuje trestné činy proti lidské důstojnosti v sexuální oblasti.

Pohlavní zneužití definuje §187 trestního zákoníku jako soulož nebo jako jiný způsob pohlavního zneužití vykonaný s dítětem mladším patnácti let. V takovém případě bude pachatel potrestán odnětím svobody na jeden rok až osm let. Pokud pachatel spáchá takový čin na dítěti mladším patnácti let, které je svěřeno do jeho dozoru a tím zneužije jeho závislost nebo svého postavení a z toho vyplývající důvěryhodnost nebo vliv, bude trestán odnětím svobody na dva roky až deset let. Pokud dojde k těžké újmě na zdraví nebo až k smrti dítěte, trest se může zvýšit až na dvanáct let. Trestní zákoník považuje i přípravu takového činu za trestný (Trestní zákoník 40/2009 Sb.). Vymezení v trestním zákoníku je zaměřeno především na stanovení věkové hranice, pod kterou je sexuální akt již trestním činem. Pedofilní chování a pohlavní zneužití jsou ale pojmy, které nejsou totožné. *„Sexuální objekt může být mladší 15 let a může již disponovat zřetelnými sekundárními pohlavními znaky, takže je přitažlivý nikoliv pro pedofila, ale naopak pro normálně sexuálně utvářeného muže. Takový normální muž, ač není deviantem, se pak při sexuální interakci s takovýmto objektem mladším 15 let dopustí pohlavního zneužívání. Naopak jiná osoba starší 15 let ještě druhotně pohlavní znaky zřetelně mít vyvinuté nemusí, pak je přitažlivá pro pedofila (...) a tak si pedofil může vyhledat takovouto osobu sice starší 15 let, ale vyhlížející ještě dětsky, a s ní mít styky naprosto legálně. Pak jde sice o pedofilní chování, ale ne pohlavní zneužívání a naopak ne každé pohlavní zneužívání má charakter pedofilního chování a nemusí být tedy projevem pedofilie“* (Brzek 1997, s. 35 – 36).

Výroba a jiné nakládání s dětskou pornografií je definováno v §192 trestního zákoníku. Dětskou pornografií se myslí fotografické, filmové, počítačové, elektronické nebo jiné pornografické dílo, které zobrazuje nebo jinak využívá dítě nebo osobu, jež se jeví být dítětem. Jedná se o přechovávání, výrobu, dovoz, vývoz, nabízení, zprostředkovávání, umožnění veřejně přístupným, prodej či získávání přístupu prostřednictvím informační nebo komunikační technologie (Trestní zákoník 40/2009 Sb.).

Zneužití dítěte k výrobě pornografie je definováno §193 trestního zákoníku jako přiměnění, zjednání, zláskání, svedení nebo zneužití dítěte k výrobě pornografického díla či kořistění z účasti dítěte na takovém pornografickém díle (Trestní zákoník 40/2009 Sb.).

V hlavě IV trestného zákoníku, která se zabývá na trestné činy proti rodině a dětem §202 vymezuje **svádění k pohlavnímu styku**, jakožto nabídku, slib či poskytnutí dítěti nebo jinému za pohlavní styk s dítětem, pohlavní sebeukájení dítěte, jeho obnažování nebo jiné srovnatelné chování za účelem pohlavního uspokojení výplatu, výhodu nebo prospěch (Trestní zákoník 40/2009 Sb.).

1.3.5 Československá pedofilní komunita – ČEPEK

Tato podkapitola seznamuje s česko-slovenskou pedofilní komunitou – ČEPEK, otevřenou komunitou nejen pro pedofilní jedince. Jejich internetové stránky nabízí široké veřejnosti informace pro lepší pochopení pedofilie a porozumění rozdílu mezi kriminálními a nekriminálními pedofily, popř. sexuálními delikventy. Ve druhé části diplomové práce při popisu sociálního života pedofilů bude čerpáno především z těchto internetových stránek.

„Internetové stránky česko-slovenské pedofilní komunity pedofilie-info.cz vznikly za účelem prezentace pravdivých a objektivních informací o pedofilii“ (www.pedofilie-info.cz). Informace jsou určeny hlavně mladým lidem, kteří pocítují, že jejich sexuální náklonnost je (nebo by mohla být)

z části nebo zcela zaměřena na děti v prepubertálním nebo časně pubertálním věku. Snaží se poskytnout informace o tom, jaké jsou projevy pedofilie a jak ji lze přijmout, vyrovnat se s ní a žít s ní spokojený život tak, aby tito jedinci nepůsobili problémy sobě nebo svému okolí a hlavně aby neporušovali společenské normy a zákony. Zároveň ale i varují a ukazují, jak to dopadne, když svou sexualitu nezvládnou. Dále se dozví, co život s takovouto deviací přináší i bere, jak jejich sexualita funguje, jak se chovat v určitých situacích a na co si dávat pozor. Web je samozřejmě i určen lidem, kteří se chtějí dozvědět více o pedofilii, popřípadě nahlédnout do soukromí těchto lidí prostřednictvím životních příběhů (www.pedofilie-info.cz).

ČEPEK v úvodu ostře vymezuje hranici mezi tím, kdo jsou a kým nejsou. Je to skupina lidí spojována jednou věcí – erotickou náklonností k dětem, tedy skupina, kde jsou převážně pedofilové. *„Rozhodně se nedá říci, že jsme skupinou kriminálníků. Sice se mezi námi může objevit i pedofil, který sexuálně zneužil dítě, konzumoval či konzumuje dětskou pornografii nebo jinak porušuje zákon, avšak není v našich silách zjišťovat, jestli každý, kdo se k nám připojí, je „čistý“, a ani nevíme, jak bychom to kontrolovali. ČEPEK nebyl vytvořen, aby se zabýval trestnou činností a pomáhal svým členům v tomto jednání, nýbrž za opačným účelem“* (www.pedofilie-info.cz). V případě, že by někdo zneužil tyto webové stránky k nelegální činnosti nebo by zjevně porušoval zákonné normy, administrátoři webu by kontaktovali Policii ČR. ČEPEK dále zdůrazňuje, že jejich cílem opravdu není legalizace sexuálních aktivit s dětmi, snižování věkové hranice k legálním sexuálním aktivitám či zavádění registrovaného partnerství s dětmi (www.pedofilie-info.cz).

Web poskytuje informace o tom, co je pedofilie, kdo je pedofil, příběhy pedofilů i příběhy zneužitých. Věnuje se tématu rizikových situací a následkům selhání a zároveň nabízí poradnu v rámci pedofilní komunity, popř. odbornou pomoc v podobě sezení s terapeutem či sexuologem (www.pedofilie-info.cz).

2 Sociální život pedofilů

V první kapitole byla teoreticky vymezena pedofilie, tzn. definování, co to pedofilie je a jaký je rozdíl mezi pedofilně orientovaným jedincem a sexuálním delikventem. Druhá kapitola je zaměřena na to, jak pedofilii prožívají samotní aktéři. Na základě různých příběhů, čerpaných především z internetových stránek československé pedofilní komunity, je popsán sociální život pedofilů. Jak samotný pedofil vnímá svou orientaci, kdy si zhruba uvědomuje a přiznává tento fakt, jaký má průběh jejich coming out (přiznání pedofilie okolí), jaké má pocity, jaký má vztah k dětem a jak je vnímá, jak prožívá „zakázanou lásku“ a jaké má vztahy se samotným okolím.

2.1 Postoj pedofilů vůči pedofilii

Následující kapitola popisuje postoj pedofilů vůči pedofilii. Na základě příběhů jednotlivých pedofilů na webových stránkách ČEPEK bude popsáno, co pro pedofily pedofilie znamená a jak tuto parafilii vnímají, jaké to v nich vyvolává pocity – zda se s pedofilii vyrovnali nebo naopak prožívají pocity frustrace, které vedou až k depresím.

ČEPEK tvrdí, že pedofilové jsou různí a i samotná pedofilie nemusí mít pevné hranice a zároveň i platí, že veškeré škatulkování lidí je spíše pomocným vodítkem, které ale může být zkreslující, protože různá lidská zaměření a vlastnosti se obvykle prolínají. Způsoby a metody diagnostiky pedofilie považuje za prosté odhady založené na tom, co je ochotný zkoumaný člověk dát vědět odborníkovi. „V první řadě by se tedy měl sám v sobě vyznat každý z nás, měl by být schopen upřímně nahlédnout do svého nitra a přezkoumat své motivace a tužby a na základě toho si říct, zda je či není pedofilem. Mnoho lidí však minimálně zpočátku není schopna se bez předsudků zabývat samo sebou a přání „být normální“ často převáží nad sebezřetelnějšími fakty. Řada pedofilů si tak svou odlišnost připustí až v pozdějším věku, někteří nikdy“ (www.pedofilie-info.cz). Jak předesílá

ČEPEK, být pedofilem by pro nikoho nemělo znamenat konec světa. Řada pedofilů dokáže žít plnohodnotný život a nikdy se nedostat do konfliktu se zákonem a mohou být prospěšní svému okolí. Mnozí pedofilové si dokážou kompenzovat tíživou situaci v tom, že si nikdy v sexuálním životě nemůžou mimo rovinu fantazií vychutnat to, po čem nejvíc touží, například silnými kamarádkými vztahy k dětem anebo prací s dětmi. Především na každém pedofilovi záleží, jak se bude chovat a jaký život bude mít (www.pedofilie-info.cz).

Pavel (2014) hovoří o pedofilii jako o prokletí osudu, se kterým nemůže být nikdy šťastný. Uvědomuje si, že nikdy nemůže být naplněno to, po čem touží a tím je rovnocenný vztah. Když mu bylo 33 let, uvědomil si, že téma pedofilie mu je blízké a byl šokován uvědoměním si, jaký vlastně ve vztahu k sexualitě je. *„Je šílené, že sebeuvědomění si toho, že jsem pedofil, se posunulo až na tak „pozdní“ věk 33 let. Samozřejmě tato „nová“ věc se mnou opravdu hodně otřásla. Měl jsem výčitky svědomí a skoro jsem se nemohl lidem podívat ani do očí. Cítil jsem se prostě jako vyvrhel, nejhorší z nejhorších, úchyl a lidská zrůda“* (Pavel 2014). Pavel je patrně svou pedofilní orientací frustrován a deprimován. Stále u něj přetrvává snaha překročit svůj vlastní stín, tedy stát se někým jiným, i když mu bylo terapeutem důrazně vysvětleno, že to není možné. Pedofilii popisuje jako touhu po čistotě, které se chce dotknout a uchopit ji, ale nemůže. Nemá k tomu právo, a kdyby to udělal, vše by se rozpadlo a uvadlo a samotného pedofila by to zničilo ve všech stránkách života. Zároveň si ale klade otázku, zda se chce měnit. Zda se tím chce vzdát něčeho krásného, co je pro něj symbolem lásky a něhy, dokonalosti a erotiky života. Jako pedofil prožívá strach z odsouzení, nutnost se neustále ovládat v prezentaci svého pohledu na svět, hlídá si své pohledy, aby nebyly moc nevhodné a prozrazující. Často naráží na připomínky, že má děti nějak moc rád a moc jim rozumí a moc je obdivuje, i když dotyčný neví o jeho orientaci, ale on o své orientaci ví a tak se bojí dítěte jakkoli dotknout a pohlédit ho. A i když by nikdy dítěti neublížil, stejně má deprese z toho, že nemůže svou orientaci prezentovat ani v té nejčistší formě (Pavel 2014).

Tony (2012) si už ve fázi adolescence všiml, že jeho vrstevnice pro něj nejsou tak atraktivní, jako mladší dívky, což mu ale v těchto letech nepřišlo nijak zvláštní. V souvislosti s pornografií zmiňuje, že ho nikdy nevzrušovala a nepřišlo mu to nijak zajímavé, dokud nenarazil na kreslenou pornografii, ve které vystupují děti (podle jeho slov by se na hranou pornografii s dětmi nikdy nedíval, ani ji nevyhledával). Přes tento druh filmů se dostal na různé blogy a fóra pedofilů, kde četl různé příběhy a příspěvky pedofilů a na základě toho si ve svých 20 letech uvědomil, že je zřejmě pedofilně orientován. „*Když mi došlo, že snad budu taky pedofil, hrozně to se mnou zamávalo a nějakou dobu jsem nad ničím jiným nepřemýšlel a vůbec jsem měl co dělat, abych se s tím vyrovnal. Byly to zvláštní smíšené pocity, takové prozření, úleva, radost z toho poznání a zoufalství zároveň. Některé věci začaly dávat smysl*“ (Tony 2012). Tony dal své orientaci volný průběh, aby mohl poznat, jak se u něj pedofilie projevuje. Tento krok si mohl dovolit i z toho důvodu, že si byl jistý sebou, že by nikdy nikomu neublížil. Svě zjištění si užíval, protože konečně našel něco, co se mu líbí a činí ho šťastným – i spatření malé holčičky mu dokázalo zvednout náladu na celý den. Snaží se žít se svou pedofilií a nic neskrývat sám před sebou a zároveň hledá způsob, jak by mohl být v kontaktu s dětmi, který mu chybí a který by ho vnitřně naplňoval. Tony vyhledává filmy a literaturu určenou dětem – nejen, že se tak snaží přiblížit se dětskému světu, ale snaží se zachovat si kousek dítěte v sobě, nikdy úplně nedospět, protože kdyby se to stalo, asi by se zbláznil. Se svou pedofilií je smířený a vyrovnaný. Nechává to volně plynout a čeká, jak se to bude vyvíjet dál (Tony 2012).

Uličník (2011) si ve svých 15 letech uvědomil, že je homosexuální pedofil na základě příspěvků pedofilů na internetu na téma pedofilie. Vždy se nejlépe cítil ve společnosti mladších kluků, v jejich přítomnosti byl veselý, hravý a bezstarostný. I tak ale bojoval s vědomím, že by měl být pedofil a snažil se přesvědčit sám sebe, že si musí najít stejně starého partnera – marně. S vnitřním bojem přestal až po zjištění, že pedofilové nejsou ti, kdo ubližují dětem, ale naopak jim mohou pomoci např. jako učitelé. Kvůli nemožnosti dávat své city otevřeně najevo míval Uličník

i deprese, ale našel si cestu, jak s dětmi trávit čas (dětský vedoucí) a tak zažívat hezké chvíle (Uličník 2011).

Kuba (2010) si začal uvědomovat, že je něco jinak, v pubertě. Líbily se mu dívky mnohem mladší, než byl on sám, ale pedofilii si nechtěl přiznat, protože slovo pedofil v mnoha lidech vyvolává panickou hrůzu či fanatickou nenávist (což ale zdůvodňuje nedostatkem přesných informací) a také si nechtěl připustit, že by mohl mít něco společného se „zrůdami“, o kterých slychává v televizi. Na počátku byl zmatený, cítil se opuštěný a nevyrovnaný sám se sebou, což mu nejen sráželo sebevědomí, ale upadal i do depresí a párkrát pomyslel na sebevraždu. Tyto pocity zlomilo zamilování se do malého děvčátka. Její přítomnost činila Kubu šťastným. Komunikace s ostatními pedofily mu pomohla přijmout jeho orientaci i díky tomu, že zjistil, že nemusí být ten, kdo zneužívá děti, naopak – může žít spokojený život v souladu s morálními normami a platnými zákony. *„Pedofilové jsou lidé, kteří se dokážou přetrhnout, aby udělali dětem radost. Pedofilové jsou lidé, kteří pokud mohou, tak věnují dětem všechn svůj volný čas. Pedofilové jsou lidé, kteří se kromě své erotické náklonnosti k dětem od ostatních nijak neliší. Pedofilové jsou lidé, kteří své sexuální představy ve většině případů nikdy nerealizují. Pedofilové jsou lidé, kteří si nezaslouží být považováni za odpad společnosti“* (Kuba 2010).

Podle Pavla (2014) pedofilové balancují na hranici mezi peklem a rájem, mezi ctností a ubohostí. Balancují vlastně úplně stejně, jako „běžní“ heterosexuálové jen s tím rozdílem, že jakýkoli poklesek se tvrdě trestá – což je podle slov Pavla dobře. Skutečný pedofil musí být člověk vznešených ideálů, pevné vůle a zásad. Musí na sobě hodně pracovat, aby nepodlehł špatnostem. I tak ale malou částí jejich osobnosti se ocitají v „temnotách nevhodné vášně“ a pokud se některý z pedofilů ocitne opravdu na dně, může v tom nejhorším případě ublížit těm nejzranitelnějším – dětem. A proto nevidí jinou cestu, než aby se každý pedofil snažil žít co nejlépe a učil se ovládat a projevovat lásku k dětem na té nejlepší možné úrovni, protože jeho sklony a vášně mohou být jím samotným využity pro dobro dětí (Pavel 2014).

Na základě těchto příběhů je patrné, že pro žádného z aktérů není snadné uvědomění si pedofilní orientace (ať už homosexuální nebo heterosexuální). Jak předesílá ČEPEK, mnoho lidí se zpočátku není schopna zabývat samo sebou bez předsudků. Media často označují jedince, který sexuálně zneužil dítě za pedofila, ale už nerozlišují, zda se jedná skutečně o pedofila nebo sexuálního delikventa. Takto podsouvaný fakt pak vyvolává předsudek, že pedofil je ten, co sexuálně zneužívá děti. Pedofilové ve svých příbězích popisují akceptaci své orientace až po té, co zjistili (většinou na základě komunikace s jinými pedofily na různých webech a fórech), že nutně nemusí být vyvrhelové společnosti, úchylové, ti co zneužívají děti a zrůdy (slovo zrůda použili skoro všichni). Tímto se snaží poukázat na malou informovanost společnosti či špatné používání slova pedofil pro označení různých sexuálních deliktů. Po přijetí reality se u většiny dostavil pocit úlevy, uvolnění, radosti a jakýsi pocit, že už vše dává smysl. Ale například Pavel pedofilii stále popisuje jako prokletí a snaží se být „normální“ i při vědomí převahy sebezřetelnějších faktů a důrazného vysvětlení terapeuta, že toto zcela potlačit nejde. U všech pak nadále přetrvává strach z odsouzení ze strany společnosti. Dalším společným znakem plynoucím z příběhů je, že pedofil nechce být dítěti nijak nebezpečný, naopak mají potřebu jej chránit a ochraňovat, a uvědomuje si, že sexuální aktivita v jakémkoli pojetí (osahávání, orální sex či koitus) může dítěti ublížit. Erotickou touhu ale vůči dítěti mají. Tu si však kompenzují prospěšnou činností, jako je třeba vedoucí tábora. Tony si toto například kompenzuje tak, že „utíká“ do dětského světa formou knih a filmů.

2.2 Vztahy pedofilů s okolím

Člověk je společenský tvor a každý jedinec má jistou potřebu lidí okolo sebe, potřebu být zainteresován ve společnosti potřebu mít různorodé vztahy s dalšími členy společnosti. To samé platí i pro pedofily. Jejich frustrace pramení jednak z odlišnosti a „společensky nevhodné“ sexuální apetence, ale také ze strachu přiznat svému okolí, kým opravdu jsou. Pedofilně orientovaný jedinec vlastně žije v neustálé přetvářce a nepřestávající

sebekontroly, aby nedal nikomu ani tu nejmenší šanci něco poznat. K částečnému uvolnění frustrace dojde při **coming outu**, tedy při přiznání se někomu z okolí. Při kladném přijetí většina pedofilů přizná svou orientaci i dalším lidem ze svého okolí. Většinou první přiznání se probíhá na různých webech a fórech při internetové konverzaci s jinými pedofilně orientovanými jedinci. To ale nemá takovou váhu a intenzitu, protože je schovaný za anonymitou, poskytovanou prostředím internetu. Podkapitola o vztazích pedofilů s okolím popisuje na základě příběhů některých pedofilů, jaký průběh měl jejich coming out a jak po jejich přiznání k nim jejich okolí přistupuje.

Na otázku, co pedofilům obvykle nejvíce schází, ČEPEK odpovídá, že na prvním místě to překvapivě nebývá nemožnost plnohodnotného legálního naplnění sexuálního pudu, ačkoli u některých pedofilů tomu tak být může. Obecně však pedofily nejvíce trápí nemožnost otevřeně mluvit o svých pocitech s lidmi ze svého nejbližšího okolí. Stejně tak by jejich přiznání pomohlo k ukončení skrývání jejich pocitů, ze strachu, že by byli veřejností pranýřováni a to i přesto, že by nikdy nic špatného neudělali, pouze se narodili s jiným sexuálním zaměřením, než většina lidí (www.pedofilie-info.cz).

U příbuzných, zvláště rodičů, je coming out obvykle nejtěžší. Pedofil musí překonat strach z odsouzení a zavržení ze strany lidí, kteří mu jsou nejbližší, protože ztráta rodiče nebo sourozence bývá nejhorší ztráta. *„Před tím, než se pedofil někomu svěří, musí nejen překonat strach, ale také se na svěřeni připravit, popřípadě na něj připravit člověka, kterému se svěřuje. Je dobré, když si pedofil před coming outem dotyčného trochu „ořuká“, například navede hovor do témat o menšinách, diskriminaci a podobných, aby zjistil, jak dotyčný kandidát na coming out na tato témata reaguje“* (www.pedofilie-info.cz). Pedofil se většinou svěřuje člověku, kterého dlouho zná a který dlouho zná jeho, a i když je dotyčný tolerantní vůči jakýmkoli menšinám, nemusí přijmout fakt, že jeho příbuzný nebo kamarád je pedofil (www.pedofilie-info.cz). Je potřeba, aby se pedofilní jedinec dobře rozmyslel, komu se s tím svěří, nejenom pro to, že to je velmi citlivé téma, ale i z toho důvodu, že negativní reakce ho může natolik (negativně)

poznámenat, že odmítne jakékoli další svěřeni se někomu blízkému, popř. i svěřeni se odborníkovi. Důležitým faktorem je i způsob přiznání své orientace. Obecně je lepší se zpočátku vyhnout slovu pedofilie. Hovor by měl probíhat v soukromí a osoba, které se má svěřit, by měla už na počátku vědět, že jí bude sděleno něco, co má intimní povahu. Pedofil by měl začít pomalu a postupně, např. popsat své pocity v dětství a rané pubertě a postupně dojít až k tomu, jak na svou odlišnost přišel a jak se s tím vyrovnává. Pokud uvidí, že reakce protistrany jsou záporné, je lepší coming out ukončit. Pokud svůj coming out „dokončí“, je důležité, aby dal druhé osobě prostor pro přijetí tohoto sdělení a jakéhosi zpracování. Měl by odpovědět na otázky, které druhá osoba bude mít, protože nejen že to pomůže lepšímu pochopení, ale zároveň to i svědčí o jisté snaze pochopit jeho orientaci (www.pedofilie-info.cz).

Pavel (2014) považuje za smutné, že své pocity nemůže v reálném světě sdělovat přímo a tak se cítí sám se svými myšlenkami ve svém vlastním vnitřním světě. I přes svobodu názoru a přes to, že jeho názory nejsou xenofobní ani rasistické a ani nikomu neublíží, má obrovský strach se za své myšlenky otevřeně postavit. Podle Pavla společnost názor na pedofilii nikdy nezmění a určitým způsobem ji i jako pedofil chápe. Chápe, že společnost vnímá jako odpuzující fakt, že dospělý muž může milovat malé dítě a uvažovat o něm v erotické rovině. Se svou orientací se svěřil své partnerce, která to pochopila – především i díky informovanosti o pedofilii – a přijímá Pavla takového, jaký je a důvěřuje mu, že by ji nikdy nezklamal tím, že by podlehnul svým pocitům. Pavel svůj coming out považuje za úžasný pocit a nesmírnou úlevu a také jako velký pokrok (Pavel 2014).

Host (2012) popisuje průběhy svých coming outů jako neplánované a často náhodné. Vždy se nakonec svěřil někomu jinému, jindy a jinak, než jak si to plánoval. Například kamarádům, které zná i 35 let to dodnes neřekl, ale někomu, koho zná půl dne, se spontánně svěřil. Přiznání pedofilie vlastní matce nejprve úplně zavrhl, protože si myslel, že to nikdy nepochopí. Nakonec se jí přiznal a ona začala hovořit o její kamarádce, která je nejspíš na mladé dívky a o pedofilii mluvila s velkým pochopením. Někteřím lidem

se zas svěřil ve stavu psychického zhroucení se, a některým po naléhání, kdy si najde ženu a ožení se (Host 2012).

Mato (2012) popisuje výsledek svého prvního coming outu jako neočekávaný. Svěřil se své dlouholeté kamarádce, která reagovala slovy, že toto je pouze dočasné a že kolem 20. roku se to vše změní a bude „normální“ (Mato 2012). Kasz (2012) nato reaguje slovy, že reakce jeho matky probíhala totožně a dokonce i psychologka, ke které se šla matka poradit, řekla, že je ještě mladý (v té době mu bylo 20 let) a teprve se hledá (Kasz 2012). Isiv (2012) to pak doplňuje, že jeho tehdy budoucí manželka měla stejný názor. Bylo mu 19 let a jeho partnerka tvrdila, že to je proto, že je ještě panic a nikdy nepoznal pravý a kvalitní sex s opravdovou ženou a zároveň to jsou důsledky opožděné puberty a infantilismu, které časem vymizí. Tento názor má jeho manželka i po 13 letech společného soužití, i když se u něj nic nezměnilo (Isiv 2012).

Podle Hosta (2012) zhruba třetina lidí, kterým se kdy svěřil, reagovala slovy, že se to změní, a že to je jen otázka času anebo si jen něco namlouvá, protože je celkem normální. Oni mají přece také rádi děti a neznamená to, že jsou pedofilní. Podle něj na tom může být i něco pravdivého. Má několik lidí ve svém okolí, co se angažovali v pedofilních komunitách, ale pak si uvědomili, že pedofilie je jen jednou z mnoha stránek jejich osobnosti nebo i jejich sexuality. *„Pomohlo jim to k tomu, že tuhle svoji část přijali, ale pak šel žít svůj život celkem normálně. O lásku dětí a lásku k dětem tím nepřišli“* (Host 2012). Jen málo lidí, kterým se svěřil, ho opravdu pochopilo. Spousta pedofilů podle něj ani nevěří, že je možné, aby nepedofilní jedinec pochopil, jaké to je být takto orientován a žít s takovou orientací. Jemu samotnému trvalo deset, možná i dvacet let, než sám sebe trochu pochopil a tak nemůže po nikom chtít, aby ho během pár hodin pochopil, když do něj ani nevidí tak dořeč, jako on sám. Podotýká, že pedofil musí ocenit alespoň snahu druhých o pochopení (Host 2012).

Na základě příspěvků některých pedofilně orientovaných jedinců je možné říci, že univerzální návod či jednoznačný postup, jak postupovat při

coming outu nelze stanovit. Samotný pedofil, byť si své přiznání plánuje a detailně připravuje, nakonec uznává, že při samotném aktu je vše jinak. Někteří lidé, kteří si vyslechnout přiznání pedofila, tento fakt pochopí a akceptují jej takového, jaký je. Jiní to sice akceptují, ale ve víře, že se to časem změní, protože ve skutečnosti jsou „normální“ a tohle je jen přechodné období. Na druhou stranu si ale pedofilní jedinci uvědomují, že nemohou očekávat, že jedinec, kterému se svěří, to hned pochopí. Akceptují, že stejně tak jako oni sami potřebovali čas, aby se s tímto zjištěním vyrovnali, potřebují čas i ti, kterým se svěřili. U naprosté většiny po kladném přijetí jejich coming outu pak dochází k úlevě a tím i zmenšení míry frustrace či depresí.

2.2.1 Opravdu mají pedofilové tak špatnou pověst?

V rámci tématu vztahy pedofilů s okolím stojí za zmínku i reakce některých pedofilních jedinců na otázku, zda mají opravdu pedofilové tak špatnou pověst. Tuto otázku vznesl na webových stránkách ČEPEK člen této komunity Teenbl (2012), který reaguje na snahu komunity ukázat, že všichni pedofilové nejsou ti špatní a zlí, co zneužívají děti. Podle jeho zkušenosti taková pověst není a je to jen předsudkem pedofilní komunity. Teenbl se svěřil mnoha lidem ze svého okolí se svou orientací a neměl žádnou negativní reakci. Domnívá se, že většina lidí, co pedofily nesnáší, mají většinou problém s více lidskými vlastnostmi (homosexualita, rasa apod.). Nejde tedy o problém samotné pedofilie, ale o problém tolerance mezi lidmi a zároveň o to, že media společnosti podsouvají pouze radikální názory a na základě toho tedy není možné vyvozovat reálný obraz o tom, jak společnost nahlíží na pedofilii (Teenbl 2012).

Silesia (2012) na otázku reaguje slovy, že media o „hodných pedofilech“, tedy těch, co se věnují dětem v rámci pedagogických aktivit, neinformují proto, že to je nudné sdělení do té doby, dokud tento jedinec neudělá něco mimo rámec normality, tedy například nezahrnuje dítě dárky, nevezme ho na chatu apod., z čehož pak jde vyvodit závěr, že má

pravděpodobně pedofilní, sexuálně deviantní, sklony (Silesia 2012). Podle MarkM (2012) je jeho okolí tolerantní proto, protože ho znají a tak vědí, jaký opravdu je. Obecně si ale myslí, že postoj společnosti vůči pedofilii není pozitivní (MarkM 2012). Kasz (2012) tvrdí, že jde o to, jak pedofil sdělí pravdu o sobě (Kasz 2012). Podle Dana ani mediální obraz o pedofilech nevystihuje to, co si lidé doopravdy myslí. Jeho názorem je, že většinu lidí pedofilie nezajímá, protože nemají důvod o tom přemýšlet. *„Leckdy říkáme a opakujeme, jak je mediální rétorika prolezlá frázemi o pedofilii, jak se většina společnosti drží svých klišé a předsudků. A je to určitě pravda. Občas mám ale strach, abychom jednou i my sami neupadli do podobných klišé: že jsou všichni proti nám, většina nás nenávidí, systém se nám snaží znepříjemňovat život. Nevím no, třeba si jednou budeme stěžovat i na to, že nikoho zas tak moc nezajímáme“* (Dan 2012).

Většinou v reakcích na tuto otázku převládá názor, že opravdu tak špatnou pověst mají. Většina pedofilních jedinců odpovídá na tuto otázku v souvislosti se svým coming outem, nejčastěji s negativní odezvou, popř. pokud člověk, kterému se pedofil svěřil, měl malé dítě, začal být značně v rozpacích a na pochybách (Tokapi 2013, Tony 2012, Jednorozec 2012).

2.3 Zakázaná láska pedofila k dětem

V předchozích kapitolách už byl zmíněný rozdíl mezi pedofilii a sexuální delikvencí. Z teoretického hlediska byl popsán přístup pedofilů k dětem. Následující podkapitola popisuje na základě příběhů jednotlivých pedofilů, jaký mají přístup k dětem, tedy jak je vnímají, jak s nimi jednájí a jak popisují erotično spojené s nimi.

Pavel (2014) žije s přítelkyní, ale občas se podíval na internetu na obrázky malých holčiček. Nešlo ale o nahotu, pouze o jakési připomenutí si erotického ideálu. Jeho erotično spočívá ve sledování dokonalosti křivek, proporcí těla, barvy vlasů, styl oblékání a doplňků. Za určitých okolností mu přijde erotické převlékání a oblékání se, nebo když je letmo vidět, co má být skryto, jako třeba kalhotky pod sukní či dekolt ve vhodném úhlu pohledu.

Za erotický ideál považuje malé tanečnice a baletky. Je to touha po ideálu dětství propojený s erotičnem. Dívky vidí jako erotické princezny, u kterých ho potěší, když je může vidět nahé, oblečené, při cvičení, usměvavé a šťastné. Pavlovi se líbí dívky ve věku od 7 do 13 let. Zdůrazňuje, že jemu samotnému se představa jakéhokoli sexuálního kontaktu s dítětem na dolní hranici jeho zájmu hnusí, s dětmi na horní hranici mívá i sexuální představy, které nebyly nikdy realizované a jak říká, ani nechce a nebudou realizované. Tato nemožnost je dána jeho vnitřními hranicemi a uvědoměním si toho, že i pro starší dítě je takový zásah poškozující a také celospolečensky je taková věc nepřijatelná. O pedofilech, kteří zneužili dítě, hovoří jako o zrádcích skutečných pedofilů (Pavel 2014).

Pedofilně orientovaní jedinci často hovoří spíše o lásce k dítěti, než o sexuální přitažlivosti. Tato láska je srovnatelná se zamilovaností dvou stejně starých jedinců, tedy nepedofilních jedinců. Často to mívá stejný průběh – pedofil někde potká malou dívku/chlapce, ať už to je ze sousedství, potomek známých, ve škole/školce apod. a na základě komunikace a postupného „sbližování“ se do dítěte zamiluje. Následující dopis napsal Jiří své lásce, když jí bylo 8 let. Dopis nikdy neposlal. Na tomto dopise je možné demonstrovat právě hluboký cit, který pedofil dokáže k dítěti chovat.

*„Ahoj ***. Následující řádky asi nikdy číst nebudeš, a jestli ano, bude to mnohem později. Nejraději bych ti tento dopis poslal ještě dnes, abys věděla, jak se mé srdce rozbuší pokaždé, když tě spatřím. Tvé vlasy mi připomínají sluneční paprsky, které mi rozjasní každou vteřinu v tvé přítomnosti. Tvůj úsměv je jako pŭlměsíc, co ozáří mi cestu. Neumím popsat to štěstí, co cítím při pohledu na tvá rozzářená očka, když Ti něco udělá radost. Nikdy nezapomenu na okamžik, kdy jsi mne poprvé chytila za ruku. První pusa co jsi mi dala, bude navždy vryta do mé paměti, i když to byla pusa na rozloučenou. Svět se se mnou zatočil, když jsi mne poprvé objala a horko se ve mně rozlilo, když si se ke mně poprvé přitulila. V těchto okamžicích jsem byl ten nešťastnější člověk pod sluncem. Udělal bych cokoliv, co by sis přála, jen abys byla šťastná. Pro mne jsi ta nejkrásnější a nejužasnější bytost na světě a dal bych vše, co mám, za jeden malý okamžik strávený s Tebou. Vždy jsem své city musel skrývat před Tebou*

i před ostatními a neumím je správně vyjádřit. Věř ale, že jsou upřímné a velice hluboké. Tak jako tebe, jsem ještě nikoho nikdy nemiloval. Vím, že má láska nebude nikdy z Tvé strany opětována, ale doufám a z celého srdce si přeji opak. Nemohu Ti tento dopis v nejbližší době poslat a nemohu Ti říct, jak moc Tě miluji, jelikož Ti je osm let a nejsi na takovou věc připravena. Mohu jen tajně doufat, že si někdy vzpomeneš na toho pána, co k Vám kdysi chodil a utápěl se v marné lásce, o které jsi neměla ani to nejmenší tušení“ (Jirka 2006). Pedofilní jedinec tedy nevidí v dětech primárně sexuální objekt, ale naopak tu dětskou nevinnost, ctnost, dětské křivky a pohyby. Mimo to pedofilové i svým způsobem inklinují k dětskému světu a to např. skrze hry, které s dětmi s oblibou hrají, četbou knih určených pro děti, sledováním dětských pohádek apod.

2.3.1 Zpověď toho, co zneužil

Na webových stránkách ČEPEK je i příběh Kuby, který podlehl své sexuální deviaci a zneužil dvě malá děvčata. „*Pro pedofily bývají děti tím nejkrásnějším a nejcennějším, proti pokřivenému mediálnímu obrazu si většina pedofilů uvědomuje zranitelnost těch malých spontánních a věčně zvědavých bytostí a nikdy je neohrozí nevhodným chováním, naopak mnozí pedofilové plní ideálů brojí proti zneužívání dětí a pachatelům, kteří jsou většinou nepedofilní, ostře nadávají. Já ale patřím k výjimkám. Jsem pedofil, co zneužíval“ (Kuba 2012). Když Kuba potkal Terezku, bylo mu 20 a jí 7 let. Kuba se do ní zamiloval a chtěl pro ni jen to nejlepší, chránil by ji před celým světem a obětoval by pro ni i život. Často si hráli venku, povídali si, Kuba ji předčítal anebo pomáhal s úkoly do školy. Byl tu pro ni, když byla nemocná nebo smutná. V té době si neuvědomoval svou orientaci, do té doby se dětem spíše vyhýbal a neměl s nimi žádné zkušenosti, proto vše tohle nové pro něj bylo o to intenzivnější a sám nevěděl, jak se s těmito pocity vyrovnat. Nevěděl nic o svém sexuálním zaměření a ani o rizicích s tím spojená a především, jak sám říká, netušil, že i dobrovolný sexuální kontakt s dospělým může dětem ublížit, což považuje za hlavní důvod svého selhání (Kuba 2012).*

Na počátku Kuba s Terezkou hráli různé hry a bavili se jako děti. Aniž by si to ale uvědomoval, jeho chování vůči ní nabralo jiný směr. Začal podněcovat její zvědavost, zaváděl řeči k sexuálním tématům, vytvářel podmínky, aby ho mohla tajně sledovat při převlékání a vyhledával příležitosti, jak se jí dotýkat a sledovat ji při koupání. Kuba názornými ukázkami dával za dost její přirozené zvědavosti ve věcech sexuality, třeba hrou na doktory. Zkoumali svá nahá těla, mazlili se a on ji pravidelně dráždil na přirození. Ze strany malé Terezky to vše bylo dobrovolné a podle Kuby se jí to i líbilo, ale zároveň přiznává, že tehdy byla moc malá na to, aby to vše mohla chápat. *„Ani případná hrozba trestu smrti by mě tenkrát od mého jednání neodradila – však jsem si tehdy myslel, že nemám nic, co bych mohl ztratit. Chtěl jsem poznat lásku a erotiku bez ohledu na to, co mě to bude stát. A Terezka? Přes veškerou svou zoufalost bych neudělal nic, o čem bych si myslel, že jí to ublíží. Jenže jsem se bláhově domníval, že sexuální aktivity na bázi hlazení, mazlení a her, proti kterým neprotestuje, ani jí nezpůsobují bolest, jí nemohou ničím ublížit“* (Kuba 2012). Rok po Terezce začal Kuba zneužívat i její sestru. Stále se nezabýval úvahami, zda může děvčatům ublížit. Protože se jim to líbilo, tak na tom neviděl nic špatného. Kuba si uvědomuje, že se dopouštěl pohlavního zneužívání a sám to považuje za své životní a neomluvitelné selhání, které si bude vyčítat do konce života (Kuba 2012). Kuba svým příběhem chce poukázat na to, že i pedofil může selhat a stát se kriminálním pedofilem. Hlavní příčinu jeho selhání spatřuje v malé informovanosti o pedofilii a vlastně o neuvědomění si své orientace.

Pedofilně orientovaní jedinci si většinou uvědomují závažnost své sexuální deviace a do jisté míry i její nebezpečnost. Aby se vyvarovali nevhodného, popř. nechtěného chování, je potřeba, aby se nejen sami v sobě vyznali, ale aby si i našli oporu ve svém okolí, tzn. svěřit se někomu se svou orientací. Pedofilové, kteří nenašli odvalu k tomuto kroku, hledají oporu na webových stránkách určených těmto lidem. Pokud jejich otevření se a svěření se je přijato pozitivně, značně se tím zmenšuje míra depresí a jejich frustrace. Většina pedofilů se shoduje v tom, že když zjistili, kým jsou, byl to pro ně šok a jistý důvod k depresím. Pedofil se pro ně rovnal

zrůdě, byl to ten, co zneužívá a znásilňuje malé děti. Po seznámení se s opravdovými fakty o pedofilii, ať formou odborné literatury nebo komunikací s jinými pedofily, se dokázali do jisté míry smířit se svou orientací. Poukazují i na to, že právě díky mediím mají špatnou pověst, protože media nerozlišují mezi pedofily a sexuálními delikventy, ale zároveň i vzniká jakýsi apel na to, aby nedošlo k tomu, že se pedofilové do takové role staví sami. Pro pedofily jsou děti symbolem čistoty a nevinnosti, líbí se jim na nich právě ty dětské tvary, dětský způsob uvažování a myšlení, rádi si s nimi hrají a rádi se s nimi vrací do dětského světa. Pedofil má potřebu dítě ochraňovat a starat se o něj, protože jej miluje a na základě jejich příběhů lze i usuzovat, že většina z nich by právě proto dítěti nikdy neublížila, tedy by jej sexuálně nezneužila i přesto, že sexuální přitažlivost tam je. Na základě ale těchto pocitů dokážou své pudy potlačit.

3 Přístup společnosti k pedofilii

Následující kapitola pojednává o tom, jaký postoj má společnost k pedofilii - zda mají pedofilní jedinci opravdu tak špatnou pověst, jak se sami domnívají. Kapitola popisuje mediální obraz pedofilie. Jak media popisují pedofilii, zda odlišují sexuální deviace od sexuální delikvence, zda se snaží šokovat na úkor objektivitu anebo si objektivitu zachovávají. Dále je popsána reakce společnosti, tedy zda samotná společnost rozlišuje mezi pedofily a sexuálními delikventy a jaký má postoj k této orientaci. Postoj společnosti je popsán na základě veřejných diskuzí dostupných na internetových stránkách. Další částí je popis návrhu na založení tzv. registru pedofilů a popis toho, jak se k tomu postavila komunita pedofilů a jak společnost.

3.1 Mediální obraz pedofilie

Média často hovoří o sexuálním násilí na dětech ve vztahu s pedofilii, tedy aniž by odlišovala sexuální delikvenci od sexuální deviace nebo upřesnila, zda se skutečně jedná o tzv. kriminální pedofily. To pak často negativně ovlivňuje postoj společnosti k pedofilně orientovaným jedincům, díky nepřesné terminologii. Jirák a Köpplová (2009) při popisu vztahu mediovaných obsahů ke společnosti a realitě hovoří o **mediální skutečnosti**, tedy o všem, co se objevuje v médiích a co se stává součástí zkušeností jedince, a o **sociální skutečnosti**, tedy o tom, co každému svému příslušníkovi nabízí společnost jako představu o světě, podle čeho si jedinec zakotvený v určité společnosti vykládá svět kolem sebe. Společenská praxe neustále vytváří, potvrzuje a opravuje obě tyto skutečnosti a zároveň jsou podmíněné historicky a kulturně. Jsou to vlastně sociálně určené konstrukce reality, které vznikají tím, jak se do konkrétních sdělení proměňují příslušné abstraktní hodnoty, postoje a soudy. „*Mediální skutečnost má přitom stále významnější postavení, neboť lze předpokládat, že právě média poskytují stále větší díl „reality“, která se nachází za hranicemi bezprostřední osobní zkušenosti člověka*“ (Jirák a Köpplová 2009, s. 286). Podle McQuaila

(2009) je pojem **objektivita** patrně ústředním pojmem ve vztahu ke kvalitě informací. Objektivita představuje zvláštní formu mediální činnosti ve vztahu k úloze shromažďovat, zpracovávat a rozšiřovat informace. Objektivita by neměla být zaměňována s širším pojmem pravdy, přestože je jednou z jejích verzí. Rysy objektivity pak jsou: vyloučení subjektivního pohledu či osobního zaujetí, nestrannost a zdržení se předpojatosti, přesnost a úplnost a bez skrytých motivů. Proces zpravování by tedy neměl jakkoli zasahovat do skutečnosti, o níž informuje, protože lidé vždy měli zájem a potřebu mít informace a znalosti z důvěryhodných zdrojů, na které by se mohli spolehnout a které odpovídají skutečnosti, jsou relevantní a užitečné při různých způsobech využití (McQuail 2009, s. 210).

Ve vztahu s pedofilii převládají v médiích titulky, negativně zaměřené, které informují o sexuálním zneužití dítěte. Většinou začínají slovy „obviněn z pedofilie“. Kolářský a Brichtcín (2005) tvrdí, že nejpříjemnějším použitím termínu pedofilie je pouze pro variantu kvalitativně odlišné proceptivity, tedy ve smyslu odlišné sexuální orientace. Nepříjemným je podle těchto autorů užití tohoto slova pro jakoukoli sexuální deviaci vedoucí k pohlavnímu zneužití dítěte anebo pro označení jakéhokoli sexuálního deliktu vůči dítěti. „*Mediální výraz „obviněn z pedofilie“ zní odborníkovi stejně nesmyslně, jako kdybychom řekli „obviněn z angíny“ nebo „obviněn z levorukosti“*“ (Kolářský a Brichtcín 2005, str. 201). Příkladem takto pojatých informačních sdělení může být např. články: „*Učitel byl obviněn z pedofilie*“ (Urban 2003), který hovoří o učiteli, který údajně pohlavně zneužíval mladistvé (Urban 2003), „*Lukáše obvinili z pedofilie: zneužil 50 školaček?! Nejmladší bylo 10 let*“ (Dce 2015). Tento článek vypovídá o rozsáhlém případě pedofilie - o Lukáši, který ve svých 21 letech vylákal intimní fotky mladých dívek přes internet a poté je vydíral, aby dostal další fotografie. Některé dívky přiměl k osobní schůzce, některé z nich měl znásilnit. Článek hovoří o dalších dvou „identických“ případech pedofilie – o muži, který přinutil třináctiletou školačku k sexuálním praktikám před webkamerou vydíráním jejími fotografiemi, na kterých je obnažená a o muži, který na sociální síti Facebook sváděl děti k pohlavnímu styku (Dce 2015). „*Kriminalisté zadrželi pedofila, děti znásilňoval a natočená*

videa dával na internet“ (Vedrová 2014). Příspěvek publikovaný na stránkách Policie ČR vypovídající o objasnění velmi závažného případu znásilnění nezletilých dětí a jejich zneužívání k výrobě pornografie. Muž byl obviněn ze znásilnění dětí mladších patnácti let. Sexuální akty prováděné s dětmi si natáčel a publikoval na pedofilně zaměřených internetových stránkách (Vedrová 2014). Dalšími příklady jsou: „*Advokáta obvinili z pedofilie, skončil u soudu“* (Kilián 2015), „*Koupal dceru, obvinili ho z pedofilie! Zoufalý táta se pak oběsil“* (Ijš 2015). Z příkladů je tedy pak patrné, že média často nerozlišují mezi pedofilii a sexuální delikvencí. I to může mít vliv na postoj čtenářů vůči pedofilii a pravděpodobně to v nich evokuje domněnku toho, že pedofil je skutečně ten, co sexuálně zneužívá děti.

„*7 triků pedofilů – chraňte své dítě!*“ (www.bety.cz 2010) je název článku, který varuje rodiče, že v letních měsících, především o letních prázdninách, jsou děti více než jindy vystaveny nebezpečí pedofilů (kdy pedofil je často uhlazený a dobře oblečený člověk). V článku jsou vypsány triky pedofilů, aby rodiče mohli své děti varovat a připravit je na krizovou situaci, protože strategie pedofilů přesahují hranice dětské představitosti a pachatelé své oběti dokážou rafinovaně „obalamutit“. Prvním trikem je upravenost a přátelskost. Druhým trikem je využívání tzv. fenoménu poslušnosti, tzn., že děti poslechnou dospělého, protože v něm vidí autoritu. Třetí trik spočívá v předstírání. Typickým způsobem, jak se dostat do domu za dítětem je předstírání, že něco někomu nese, ale asi nejsou doma, a tak se potřebuje dostat do domu, aby jim to nechal u dveří. Dalším trikem je hra „už se známe“. Na reakci dítěte, že se nesmí bavit s cizími lidmi, pedofil zareaguje představením se a následnou otázkou, jak se jmenuje dítě. Pak jen zkonstatuje, že už se tedy znají. Pátým trikem je „rychle, neštěstí!“, kdy pedofil namluví dítěti, že je kolega nebo kamarád některého z rodičů. Vymyslí si historku o tom, jak si maminka/tatínek dítěte zlomil/a nohu a posílá ho, aby jej odvezl do nemocnice. „Falešný doktor“ je šestým trikem. Pedofilové se často vyskytují tam, kde je nejvíce dětí a čekají na drobné nehody, které se dětem snadno přihodí a poté předstírají starost o zdraví, protože jsou doktory. Poslední, sedmý trik, je realizován

v internetovém prostoru. Tam se mohou vydávat za vrstevníka a prostřednictvím internetové komunikace se mohou snažit vylákat dítě ven (www.bety.cz 2010).

Z uvedených příkladů je patrné, že media spíše neodlišují pedofilii jako sexuální deviaci od sexuálních delikvencí. Ve sděleních figurují spíše sexuální delikventi, kteří děti pohlavně zneužívali, často „nárazově“ (situačně), tzn. bez bližšího seznámení, navození přátelského vztahu a zároveň zde chybí důležitý znak pedofilie, kterým je láska k dětem a odmítání ubližování dětem. V tomto případě se pak nedá hovořit o pedofilii v pravém slova smyslu – nekriminální pedofilii, ale pro přesnost a úplnost by média měla používat termínu kriminální pedofilie. Článek na téma 7 triků pedofilů by měl být spíše nazván 7 triků sexuálních delikventů. I zde hovoří o náhodných obětech jak o jedinci, který dítě zná a má s ním dlouhodobější přátelský vztah. Článek byl částí čtenářů kritizován, jako potencionální návod pro pachatele sexuálního zneužívání dětí: „*Myslím, že rodiče by měli na toto myslet. Na druhou stranu, v dobré víře, redakce dává uvedenými případy i zářný návod pro takové úchyláky, jak právě dítě získat*“ (Honza R. 2010).

Alice (2010) na toto téma reaguje slovy, že dříve byla tahle „havět“ zavřená v ústavech pod zámkem, zatímco dneska jsou na svobodě a pouze dochází – což zároveň konfrontuje slovy, že tam zpravidla ale vůbec nedochází – na ambulantní léčbu či jsou trestáni „směšnými“ tresty (Alice 2010). Socialna pracovnícka (2011) souhlasí s Alicí, tvrdí, že do detenčních ústavů by se dali zavřít ti nenapravitelní na doživotí a s každodenní dřinou (Socialna pracovnícka 2011). Michal (2012) byl pravděpodobně v dětství zneužit (dle jeho slov pedofilem), protože článek komentuje slovy, že v jeho případě ani jeden z těchto triků u něj nehrál roli. Byla mu nabídnuta odměna, tedy za největšího zločince považuje hodnoty, které v té době upřednostňoval. Kdyby v té době svaloval vinu na pedofila, nikdy by si nebyl pomohl (Michal 2012). Michael MR_Xguard (2012) tvrdí, že většina pedofilů děti nezneužívá, protože je mají rádi a dovedou se do nich zamilovat tak, jako dospělý muž do dospělé ženy a nikdo přece nechce ublížit milovanému jedinci. Uznává ale, že mohou mít k tomu jinou „vadu“,

mohou mít sadistické sklony, které neumí ovládat, nebo v opilosti si zvolit dítě jako jednoduchý cíl, jenž se nedovede bránit (Michal MR_Xguard 2012).

Reakce na téma pedofilie jsou rozmanité. „*Všichni jsme lidi, ale někteří prostě nepatří na tento svět*“ (Michal Pichal 2014). Na to reaguje Josef Pepa (2014) souhlasně a dodává, že jaderná deratizace by byla vysvobozením (Josef Pepa 2014). Naopak MadPotatoCat (2014) tvrdí, že pedofilové jsou přece také lidé a postoj většinové společnosti je stresuje a porušuje hluboce jejich lidská práva (MadPotatoCat 2014). Jirka Oříšek (2014) tvrdí, že ten, kdo má sklony k pedofilii, ale uhlídá se, tak je to v pořádku, protože nic neudělal, tedy o tom nikdo neví a tak nebude potrestán. Zatímco jedince, jenž pochybí, by měli prostě pověsit. „*Pokud někdo dítě osahává nebo ještě něco horšího, další diskuze ani kriminál už není potřeba*“ (Jirka Oříšek 2014). Pedofilní aktivista Simgiran (2014) pak tvrdí, že i pedofilně orientovaní jedinci, kteří se dokážou uhlídat, jsou veřejností odsuzováni. Navíc, pokud pedofil pochybí, může to mít různé podoby, tedy neexistuje jediná úroveň pochybení. „*Je každopádně potřeba, aby si lidé uvědomili, že mnoho pedofilů nezneužívá sexuálně děti a že mnoho z těch, co zneužívají děti, nejsou pedofilové. Aby se nepoužívalo slovo pedofil jako označení pachatele zneužívání. Stačilo by, aby lidé pochopili, že pokud je někdo pedofil, tak to říká něco jen o jistém aspektu jeho sexuality, nepopisuje to ani kompletně sexualitu takové osoby, natož aby to popisovalo osobnost toho člověka, jaký je to člověk nebo co takový člověk dělá*“ (Simgiran 2014).

V některých člancích je možné ale i nalézt správné použití slova pedofil. Příkladem může být titulek „*Odpovědný pedofil. Něco takového skutečně existuje*“ (Doležal 2013), kde popisuje, jak se setkal s několika pedofily a díky diskuzím s nimi pochopil, že pedofilové nejsou zrůdy, ale postižení (Doležal 2013). Článek Exnera „*Rohovor s Petrem: Svoji sexuální orientaci chápu jako dar*“ (Exner 2010a) popisuje, jak svou pedofilní orientaci chápe Petr. Ten tvrdí, že pedofilie je láska. Má za sebou několik vztahů, o kterém věděli i rodiče dívek, do nichž byl zamilován. Cílem článku je ukázat, jak se člověk s pedofilní orientací cítí (Exner 2010a). Exner navazuje článkem

„*Petr (30): Miloval jsem ji k zbláznění. Byl jsem student a jí 10 let*“ (Exner 2010b), kde Petr vypráví příběh, jak se poprvé zamiloval do mladé dívky a snaží se poukázat na to, že pedofil nechce dítěti ublížit a je si vědom toho, že jakékoli pohlavní zneužití dítěte by dítě poškodilo (Exner 2010b). Dalším publikovaným článkem o Petrovi je: „*Pedofil: Ve škole boj nespádám. Jsem učitel a učím*“ (Raušová 2007), kdy Petr tvrdí, že má právo být učitelem a také chce být dětem užitečný. Zároveň zdůrazňuje, že ve škole nemá problém se sebeovládáním (Raušová 2007).

Článek o Petrovi, který učí na základní škole, vyvolal vlnu diskuzí, kde se mísí názory kladné, neutrální a negativní. Anžto (2007) si například myslí, že není chytré takto ohrožovat sebe i děti, a pokud má Petr potřebu učit, měl by učit na vysoké škole a ne základní (Anžto 2007). Podle Afteralla (2007) záleží na tom, zda Petr věří, že je pedofilie v pořádku a pokud ne, tak by se měl základní škole vyvarovat (Afterall 2007). Heatipa (2007) je zásadně proti tomu, aby pedofilně orientovaný jedinec učil na základní škole. „*To chcete, aby vaše děti učili úchylové, kteří jsou vzrušeni 8 hodin denně? Vzrušení se ovládat nedá. Může ovládnout svůj pud do určité míry a žádné nevinné dítě tak neznásilnit, ale vzrušování při pohledu na nevinné děti ovládnout ten člověk nemůže*“ (Heatipa 2007). Podle Vetvy (2007) je důvodem Petrovy touhy učit latentní sexuální zájem, který si nemusí uvědomovat (Vetv 2007). Podle Kolacosa (2007) je to člověk hodný odsouzení a opovržení, ale nikoli proto, že je pedofil, ale proto, že to tají. Samozřejmě uznává, že sexuální orientace je soukromou věcí každého jedince, ale pouze do té míry, dokud se to netýká někoho dalšího. A tak by rodiče měli vědět o jeho orientaci a sami rozhodnout, zda chtějí, aby učil jejich děti (Kolacos 2007). Bluemoth (2007) má ale opačný názor: „*Většina tzv. pedofilů se nikdy neprojeví a kromě nich samotných o tom nikdo neví a nikdy se nedozví. Asi bychom se divili, kolik úžasných lidí, co dělají první a poslední pro děti, jsou ve skutečnosti pedofily*“ (Bluemoth 2007). Gero99 (2007) připodobňuje tuto situaci hře školáka ve stohu sena, který zapaluje jednu sirku po druhé a zatím se mu je daří vždy úspěšně uhasit, ale jednou se to podle něj nepovede (Gero99 2007).

Lanta2004 (2007) nevidí na kombinaci pedofilie a školství nic špatného. Naopak tvrdí, že zakazovat pedofilům učit by bylo na stejné úrovni, jako by bylo heterosexuálním mužům zakázáno vykonávat povolání gynekologa (Lanta2004 2007). Navrátil (2007) to přirovnává k dospělému heterosexuálnímu muži, který také chodí po ulicích a potkává ženy, jež ho vzrušují a také to nemusí znamenat, že by se vystavoval riziku ublížení (Navrátil 2007). *„Každý zdravý člověk, bez ohledu na orientaci, může realizovat jen část svých potencionálních tužeb. Pedofil má mnoho možností, jak legálně a k užitku svému, dětí i širší společnosti realizovat mnoho svých tužeb, včetně pedofilních“* (Králík z klobouku 2007). Podle Heatipa (2007) pedofilie není sexuální orientace a pedofil je člověk nemocný, který by se měl léčit. (Heatip 2007). Podle Přikrylové (2010) je pedofilní jedinec sice člověk, ale člověk nemocný, který mezi „normální“ lidi nepatří. Tvrdí, že pedofilie se vyléčit nedá, protože sexuální puzení bude mít vždy, když se podívá na nějaké dítě a proto je řešením pouze kastrace (Přikrylová 2010).

V diskuzích je možné i najít názor, že společnost se svým způsobem brání odpoutat se od předsudku, že pedofil sexuálně zneužívá děti. *„Pedofilové, kteří se skrývají, nabízejí bonbony, znásilňují děti a způsobují jim doživotní trauma – to je svět, jaký si přejete, tak to má správně být, takový stav uspokojuje vaši potřebu, aby svět měl svůj řád. Ovšem pedofil, který se chová odpovědně, nikomu nehodlá ubližovat, ba dokonce dokáže svou pedofilii využít k dobrému, to narušuje váš obraz světa, podlamuje to vaši sebejistotu a sebevědomí, hrouť se vám vaše hodnoty“* (Králík z klobouku 2007). Podle Rammones (2007) nezáleží na tom, zda je člověk orientovaný na děti nebo na dospělé, naopak záleží na tom, jaký má charakter a jak se chová. Podle něj není možné odsuzovat pedofilní jedince jen proto, že si myslí, že pedofil je člověk, který děti dennodenně znásilňuje. Jen proto, že jejich orientace pohoršuje lidi, neznamená, že by měli být preventivně zavřeni „do klecí“ (Rammones 2007). Pedofilně orientovaný učitel Petr vystupuje pod přezdívkou Kasz (2007) a v diskuzích tvrdí, že chápe, že lidi znepokojuje pedofilie, ale zároveň si myslí, že pouhá znepokojenost by neměla vést k odsouzení člověka (Kasz 2007).

V mediích se často objevují špatná slovní spojení ve vztahu k pedofilii či nesprávné označení sexuálního delikventa za pedofila. To může vyvolávat v jedincích mylný dojem, že pedofilní jedinec zpravidla sexuálně zneužívá děti. I přesto, že se objevují i články o nekriminálních pedofilech, ve kterých se aktéři snaží poukázat na to, že pedofil může být dítěti prospěšný, protože k němu má emocionálně blízko a rozumí dětskému světu, dokonce ho i s ním rád sdílí, se stále objevují negativní postoje a naprosté odmítnutí těchto jedinců, např. v otázce pedofilního učitele, kde byly názory lidí rozličné.

3.2 Veřejný registr pedofilů

V roce 2010 inspiroval případ zmizení devítileté Aničky Janatkové soukromou společnost k založení veřejného registru pedofilů. Původně měli být do registru zařazeni pouze jedinci, kteří byli pravomocně odsouzeni, u kterých by bylo uvedeno jméno, fotografie a adresa. Později se ale společnost rozhodla, že by na webové stránce měli být umístěni i lidé, kteří byli potrestáni nepravomocně anebo jsou z útoku na dítě podezřelí za podmínky, že by byly poskytnuty pouze informace veřejně známé z médií. Prvotní informace pro registr by byly čerpány z medializovaných soudních kauz s tím, že se bude pomalu rozšiřovat na základě informací veřejnosti (např. od účastníků soudních líčení). Zařazení nevinného člověka by mělo být zabráněno administrátory, kteří by rozsudky kontrolovali telefonátem na soud (Lidovky.cz 2010). Podle Koukala (2010) se 95% hlasujících vyjádřilo ve prospěch zavedení registru (Koukal 2010). Jas (2010) uvádí, že Úřad pro ochranu osobních údajů a policie jsou proti registru, kvůli ochraně osobních údajů. Podle nich nemá žádný soukromník právo zveřejňovat podobný seznam, který obsahuje osobní údaje (Jas 2010). Registr nakonec nevzniknul, a to kvůli konfliktům, do nichž by se zřejmě společnost dostala s právníky, policií či Úřadem pro ochranu osobních údajů. Advokát Sokol například označil registr za největší porušení Ústavy za dobu demokracie (Mta 2010).

Z diskuzí je patrné, že někteří lidé jsou pro veřejný registr, dostupný všem (Boublíková 2010, Tachovský 2010), někteří zas pro registr, ke kterému bude mít přístup pouze policie. Podle některých by veřejný registr mohl zapříčinit nepodložené pronásledování lidí, kteří jsou uvedeni v registru (Hochová 2010, Sever 2010). Sexuolog Petr Weiss kritizoval projekt pro jeho kontraproduktivnost. *„Pokud má takový registr chránit případné oběti trestných činů, tak je vysloveně z odborného hlediska kontraproduktivní. Protože by sloužil pouze k tomu, že lidé by pořádali veřejné hony nebo sociální lynče na lidi, kterým byl prokázán nějaký sexuální delikt. A tím pádem by jim znemožnil, nebo podstatně ztížil, v mnoha případech jejich sociální zařazení“* (Mta 2010). Právě sociální adaptace jako je obnovení rodinných, sociálních a pracovních vazeb je jedním z hlavních pilířů toho, že nedojde k recidivě. Weiss se ovšem přiklání k seznamu sexuálních delikventů, který by byl k dispozici pouze pro policii (Mta 2010).

Předchozí kapitola popisovala přístup společnosti vůči pedofilii, protože toto téma vyvolává rozmanité reakce. Často se objevuje názor, že pedofilie jako sexuální percepce dětí nemusí nutně znamenat jejich zneužívání. Je tu sice zohledněna do jisté míry sexuální frustrace z toho plynoucí, ale jsou názory, že pokud pedofilní jedinec dostatečně ovládá sebekontrolu a dokáže se uhlídat, pak by neměl nastat žádný problém ve smyslu sexuálního zneužití dětí. Někteří lidé se také přiklání k názoru, že pedofil nemusí nutně zneužívat děti, ale zároveň podotýkají, že to může být jen otázkou času, kdy podlehnou své touze, a proto by se měli raději dětem vyhýbat. Objevují se ale i názory poněkud radikální. Někteří se domnívají, že pedofilové nepatří na tento svět a měli by být vyhubeni, popř. zavřeni do ústavů či vězení. Pedofilové jsou pro ně opovržení a odsouzení hodní lidé, kteří zpravidla děti sexuálně zneužívají a měli by za to dostat trest smrti, protože takovým lidem nepomůže ani léčba ani vězení.

4 Snaha pedofilní komunity o destigmatizaci

Ve společnosti se stále objevuje názor, že pedofilně orientovaný jedinec je ten, kdo sexuálně zneužívá děti a tedy je dětem nebezpečný. Zároveň se objevují názory, že se pedofilní komunity snaží o legalizaci sexuálních aktivit. Pedofilní komunita se proti tomuto stigma vymezuje a snaží se společnosti ukázat, že takové označení není správné, ať už formou internetových příspěvků, účastí na festivalu Prague Pride nebo dokumentárním filmem *Danielův svět*. Jejich cílem je, aby na ně nebylo nahlíženo jako na zločince a sexuální delikventy.

Nejen pedofilní komunita však má tuto snahu, např. sexuolog Petr Weiss v rozhovoru pro internetový deník uvedl, že „*pouze desetina pachatelů, kteří jsou souzeni za sexuální zneužití dítěte, trpí skutečně pedofilní sexuální poruchou. Až 90% zneužití se dopouštějí lidé s poruchou osobnosti, agresivní nebo závislí na alkoholu*“ (Das 2007). Zvěřina (2003) ale naopak uvádí, že pokud je objektem sexuálního zneužití pubertální či prepubertální jedinec, pak pachatelem je v 75% případech i častěji jedinec s pedofilními sklony (Zvěřina 2003, s. 164). Článek na portálu svobodnelisty.cz hovoří o tzv. pedofilním lobby v Evropě. Holandská politická strana Shovínavost, svoboda a odlišnost ve svém programu hájí zájmy pedofilů, v Německu pak například liberální Strana zelených v 80. letech uvažovala o legalizaci pedofilie, z čehož nakonec upustila a k veřejné artikulaci tohoto požadavku nikdy nedošlo (svobodnelisty.cz 2013). ČEPEK na svých webových stránkách předesílá, že „*naším cílem není legalizace sexuálních aktivit s dětmi, snižování věkové hranice k legálním sexuálním aktivitám, zavádění registrovaného partnerství s dětmi nebo omlouvání pachatelů trestných činů páchaných na dětech či dokonce jejich krytí*“ (www.pedofilie-info.cz).

4.1 Účast pedofilů na festivalu Prague Pride

Spolek Prague Pride každoročně pořádá pochod Prahou. Jedná se o dobrovolnou, nepolitickou, nestátní a neziskovou organizaci, založenou

v roce 2010. Záměrem je přispět k prosazení tolerantní občanské společnosti a zvýšení povědomí veřejnosti o lesbické, gay, bisexuální a transgender (LGBT) komunitě v ČR (www.praguepride.cz). V roce 2013 se poprvé pochodu zúčastnilo i několik pedofilů, členů československé pedofilní komunity ČEPEK. Kasz (2013) tvrdí, že účastí na průvodu chtěli poukázat na problematiku pedofilie, která si podle nich žádá více pozornosti, než jaké se jí dostávalo doposud, protože pozornost je (nejen odborníky) směřována hlavně ke kriminálním pedofilům, zatímco ti, kteří se nikdy nedopustili žádného poklesku směrem k dětem, stojí na okraji odborného zájmu. Dodává, že nemají snadný život neb žijí v neustálé přetvářce a žijí ve strachu z toho, co by nastalo, kdyby někdo odhalil jejich orientaci. Mají zájem o odbornou pomoc či literaturu, která by jim poradila, jak s pedofilii zodpovědně žít, tedy co mají dělat, na co si mají dát pozor apod., protože by to mohlo zabránit „zbytečným škodám“, které může způsobit pedofilní jedinec, který si například nechce přiznat svou sexuální preferenci (Kasz 2013). Podle Simgirana (2013) pedofily tíží některé problémy, kterým musí čelit i lidé z LGBT komunity. Nejen že se také setkávají s předsudky ze strany veřejnosti a odborníků, ale také si procházejí coming outem. O Prague Pride mají velký zájem media a tak umožňuje pedofilní komunitě seznámit více lidí s problematikou pedofilie, než jiné metody (např. webové stránky, rozhovory poskytnuté pro media, účast na odborných konferencích či přednášek). To však bylo členy LGBT komunity označeno jako sobeckost a využívání práce jiných pro jejich propagaci. Pro pedofilní komunitu je v současné době nemyslitelné, aby sami uspořádali podobnou akci, i třeba v menším měřítku. Veřejným přiznáním pedofilní preference by riskovali odsouzení okolím a ztrátu přátel nebo zaměstnání, přestože by ani nepracovali s dětmi (Simgiran 2013).

Simgiran (2015) popisuje na svých stránkách průběh Prague Pride. V roce 2013 se pochodu účastnili 4 členové pedofilní komunity. Forma účasti byla volena tak, aby nebylo jasné, jakou skupinu zastupují, aby nenarušili pochod. Měli transparent s nápisem „Nejen homosexuálové procházejí coming outem“ s adresou webových stránek ČEPEK. Obsah webu byl zveřejněn až po skončení pochodu. O rok později se pochodu

někteří členové pedofilní komunity opět účastnili, z toho dva členové aktivně rozdávali letáčky s vysvětlením, kdo jsou: „*Jsmo lidé, které spojuje jedna společná věc – přitahují nás děti. Erotické zaměření na děti se odborně nazývá pedofilie. Pedofilie neznamena pohlavní zneužívání dětí!*“ (Simgiran 2014). V roce 2015 se průvodu účastnilo 11 členů a podporovatelů pedofilní komunity. Letáčky, které upozorňovaly na problémy pedofilů, byly dvojjazyčné a byly dvě verze, jedna pro samotné pedofily a druhá pro podporovatele komunity:

„I my jsme stejně teplí! Jsme lidé, které spojuje jedna společná věc – na začátku puberty jsme zjistili, že náš eroticky přitahují děti. Naším cílem je informovat veřejnost o pedofilii, protože ohledně tohoto tématu panují ve společnosti velké předsudky. Přejeme si, aby mladí lidé, kteří si začnou uvědomovat svoje zaměření na děti, měli o pedofilii dostatečné informace a netrpěli zbytečně kvůli předsudkům nebo postoji společnosti. Chceme, aby lidé posuzovali pedofily ne podle jejich sexuální orientace, ale na základě jejich činů. Naším cílem není legalizace sexuálního kontaktu s dětmi!“ (Simgiran 2014).

„Všichni lidé jsou stejně teplí! Tato komunita má za cíl pomoci mladým lidem, kteří cítí, že je eroticky přitahují děti, k tomu, aby se se svou orientací vyrovnali a nepáchali trestnou činnost. V současné době se problematice těchto lidí věnuje téměř nulová pozornost. Pedofilně zaměřený člověk vnímá svou odlišnou sexuální orientaci již od základní školy – zhruba od svých třinácti let. Může to být i Vaše dítě! Kdo mu sdělí správné a objektivní informace? Nespáchá sebevraždu pod tlakem okolí, které z něj předem dělá zrůdu? Kde má hledat efektivní pomoc? Proč tento letáček na Prague Pride? Protože pedofilové zažívají při odhalování své sexuální orientace podobné problémy jako LGBT lidé. Touto iniciativou na průvodu Prague Pride chceme upozornit na jejich problémy“ (Simgiran 2014).

Účast pedofilů na festivalu se setkala i s negativním ohlasem. Podle Menschika (2015) nenalezli pochopení u gayů a leseb, kteří jim odepřeli účast v průvodu, a policie v tom spatřuje popularizaci pedofilie. Organizátoři pedofilům neudělili povolení pořádat v rámci festivalu

přednášky (Menschik 2015). Fila tvrdí, že homosexuální komunita si svou emancipaci a etablování ve společnosti vytváří i prostřednictvím toho, že prohlašují, že nejsou pedofilové, a tak je společnost může akceptovat, protože se nemusí bát, že by ubližovali dětem. Na jednu stranu se společnost tedy tváří tolerantně, což vzbuzuje pocit, jak daleko pokročila, ale ve vztahu k pedofilii se raději upustí od kažení pracně budovaného mediálního obrazu a tak dojde k vyloučení všeho, co obnáší existenciální bolest (Fila 2015). Podle organizátorů tento festival není festivalem sexuálních menšin, jak je některými médii uváděno. Jejich agenda je pouze LGBT. Také nemají kapacitu rozšiřovat se na pedofilní agendu, také proto, že aktivita pedofilů by mohla na sebe strhnout veškerou pozornost a přehlušit tak aktivity a témata LGBT, která jsou pro novináře méně skandální. Posledním argumentem je to, že gayové bývají často označováni za pedofily, tedy spojení těchto komunit není šťastnou volbou (Bican 2014). Webový článek popisující účast pedofilů na pochodu tvrdí, že *„Pedofilové po vzoru homosexuálů začínají pracovat na legalizaci svého práva – pohlavního styku s nezletilými. Snaží se o snížení trestnosti při pohlavním styku na 11 let. Argumentují tím, že děti jsou sexuální bytosti a mají právo na sex. Také tvrdí, že dítě se dokáže samo rozhodnout a dát souhlas k pohlavnímu styku“* (hlavnespravy.sk 2013). Autor článku nikde neuvádí, jak dospěl k tomuto tvrzení. Československá pedofilní komunita ČEPEK na svých stránkách neuvádí, zda jejich účast na pochodu měla vliv na postoj společnosti vůči pedofilii či na zájem odborníků (hlavně sexuologů) o nekriminální pedofily.

4.2 Danielův svět – příběh pedofila

Snahu o destigmatizaci pedofilie měl dokumentární snímek Danielův svět z roku 2014, který vypráví příběh Daniela – pedofilně orientovaného jedince. Pro Daniela je tento počín završením jeho coming outu. Základním sdělením filmu je, že pedofilie není něco, za co je nutné se stydět a ani kvůli ní někoho kamenovat. Podle Benediktové (2015) je záměrem tvůrců narušit zakořeněný omyl, že pedofil je úchyl, který číhá v parku se sáčkem bonbonů na osamělé dítě, aby uspokojil své pudy. Takový stereotyp se snaží Daniel

se svými přáteli z pedofilní komunity bojkotovat tím, že si oblékne triko s nápisem „free candies“ (bonbony zdarma) nebo stojí za plotem dětského hřiště, kde si utahují ze svého pedofilního vkusu. Plot v tomto případě symbolizuje zábranu, která je dělí od zakázaného ovoce. Divákům, kteří jsou zatíženi výše zmíněnými stereotypy, však nemusí tento typ humoru, kterým se snaží dokument polidštit, připadat ani trochu komický. Humor je obecně považován za prostředek k vyrovnání se s obtížnou situací a Daniel se v takové situaci nachází (Benediktová 2015).

Fila (2015) tvrdí, že téma pedofilie v původním slova smyslu je stále tabu. Veškeré zprávy a debaty bývají jednostranné a zkreslené a stávají se tak platformou pro vznik předsudků a mýtů (Fila 2015). *„Převažujícím tématem je věčné (celoživotní) balancování mezi přirozenou potřebou lásky a nemožnosti ji dosáhnout. Dokument vědomě brnká na divákovu strunu blízkosti, přesvědčení, že máme nárok milovat a být milováni. Stejně tak přece Daniel – i pedofil je „jenom“ člověk, ovšem on své city musí cíleně omezovat pouze na platonickou rovinu, nebo dokonce potlačit do masturbačních fantazií“* (Benediktová 2015). Podle Benediktové (2015) je základní potřeba tak pedofilnímu jedinci jednak pasivně, tedy lékařsky, upírána a jednak aktivně, tedy upírána jím samým proto, že nechce překročit hranici, která ho dělí od objektu jeho citové touhy, protože by mu ublížil. V jedné rovině tak jeho život zůstává nenaplněn, ale podle Daniela je schopný se vyrovnat s celoživotní absencí partnerského vztahu i sexuálních kontaktů, naopak je pro něj mnohem těžší se vzdát lásky. O lásce nemluví jako o obecné hodnotě, ale o konkrétní přitažlivosti k malému Míšovi, synovi svých známých. Ti vědí o jeho diagnóze a dali mu svolení ho čas od času navštěvovat. Tyto chvíle v Danielovi vzbuzují pocity těšení na setkání ale, ale i pocity zklamání, pokud setkání z nějakého důvodu není možné. Takový vztah vzbuzuje stejně tak soucit jako jistou míru znechucení a pokládá otázku, zda je potřeba se za takové city stydět (Benediktová 2015). Podle Fily (2015) právě samota a nemožnost si najít životního partnera, protože naplnění lásky by zároveň znamenalo i její zničení představuje deprivaci, kterou pedofilně orientovaný jedinec trpí. Zároveň však společnost od takového člověka pro vlastní pocit pohodlí vyžaduje, aby

mlčel a nikdy neprojevoval sebevědomí. Tedy „*když už existuje, ať dělá, že neexistuje*“ (Fila 2015).

Fila (2015) uvádí, že cílem dokumentu není snaha přesvědčovat společnost, že pedofilové mají právo na sex, naopak se snaží ukázat, že u pedofilů převládá láska k dětem, která je srovnatelná s běžnou láskou k dospělému člověku. Daniel a jeho přátelé potvrzují, že „*ublížení dítěti je pro ně takřka nepředstavitelné a každopádně traumatizující*“ (Fila 2015). Danielův svět přispívá k tomu, že by na pedofilii mohlo být nahlíženo méně démonicky, s menším opovržením (Fila 2015).

Na filmovém festivalu v Jihlavě dokument vyhrál cenu diváků. Podle Benediktové (2015) by se měl moderně smýšlející člověk pokusit porozumět věcem „mimo normu“. V globalizovaném světě rostě totiž potřeba přihlásit se k vlastní identitě a neskrývat ji a zároveň pro fungování je třeba tolerovat jiné identity. Nad tolerancí bezpečného Danielova světa však visí „ale“ (Benediktová 2015). Fila (2015) se domnívá, že pro některé lidi tento dokument může být znakem nejhlubšího úpadku dnešní civilizace a vyvolat v nich dojem, že otevřená tematizace znamená počátek tolerance, kvůli které bude společenská většina ohrožena, či dokonce utlačena menšinami. Problém pedofilů tak spočívá v tom, že nebudou přijati s nadšením ani těmi, kteří projeví pochopení a ochotu naslouchat (Fila 2015).

Filmový dokument Danielův svět vyvolal převážně kladné reakce ze strany diváků vůči pedofilii. Nejvíce komentářů k filmu je možné najít na webových stránkách československé filmové databáze. CheGuevara (2014) film popisuje jako empatický vhled do duše mladého kluka, který se musí vyrovnat s tím, že nikdy nebude moci mít rodinu, děti a ani sex a dodává, že konečně někdo hovoří o pedofilech jako lidech bez zjednodušování nebo mediálního zkreslování (CheGuevara 2014). Podle Charlosiny (2015) je správně, že dokument otevírá téma pedofilie a ukazuje, že tito jedinci jsou „normální“ lidé, kteří musí žít tak, jak se narodili a akceptovat to (Charlosina 2015). „*Film nemá pedofily oslavovat, ani tvrdit, že je to normální. Není. Ale oni sami za to nemohou a právě tento snímek ukazuje,*

jak to mají těžké“ (Christissimo 2014). Podle Christissima (2014) se film snaží vyvrátit předsudek, že pedofilové vodí děti např. do dodávek, kde je sexuálně obtěžují. Naopak, snaží se přimět společnost pochopit, že pedofil se do dítěte může zamilovat a právě to mu brání v tom, jim jakkoli ublížit. Na jednu stranu tvrdí, že jí je líto, že nemohou mít rodinu a sex a společnost je odsuzuje, na stranu druhou by ale k takovému člověku nikdy své dítě nepustila (Christissimo 2014). Podle EllienPM (2014) je dobře, že tento dokument vznikl, protože lidé se musí neustále učit být lidšší a neustále se musí učit chápat jeden druhého (EllienPM 2014). *„Dalo by se říct, že morálně vás to uzemní a budete se snažit přemýšlet o sexuální deviaci jako o pocitu, který člověk může mít a obtěžuje ho, neví co s tím a v zásadě je na tom daleko hůř, než si dovedeme představit“* (Berusche 2015). Podle r.o.m.c.a. (2015) z dokumentu vyplývá, že být pedofilem je naprosto v pořádku a je to sexuální orientace srovnatelná s homosexualitou, což je podle ní naprosto nepřijatelné. Tvrdí, že film vnucuje divákovi, že být pedofilem je v pořádku a není potřeba se léčit a také je přesvědčená, že se lidé jako pedofilové nerodí, ale v průběhu života se jimi stávají (r.o.m.c.a. 2015). Ledzepfan (2015) hodnotí pedofilní komunitu jako skupinu lidí, kteří se udržují v depresích a zároveň v pocitu, že jsou zajímaví tím, že jsou jiní (Ledzepfan 2015). Joker (2015) tvrdí, že všechny komentáře, které podporují pedofily, jsou jen humanistické řeči, ale pravdou je, že většina lidí nedělá rozdíl mezi pedofilem a sexuálním zneužíváním dětí a tyto pojmy směšují (Joker 2015). Z některých uvedených názorů je patrné, že jsou lidé, kteří se snaží o jakýsi apel na společnost, aby si uvědomila, že pedofilně orientovaný jedinec není muž schovaný ve křoví u dětského hřiště s pytlíkem bonbonů čekající na náhodou oběť.

5 Shrnutí

Cílem diplomové práce je popsání stereotypů a předsudků převládajících ve společnosti vůči pedofilii a zároveň vymezení pedofilní komunity vůči těmto stereotypům a předsudkům. Následující část diplomové práce sumarizuje stereotypy a předsudky, které vyplývají z předchozího textu, tedy se objevují v odborné literatuře, médiích, diskuzích a příspěvcích jak členů pedofilní komunity, tak široké společnosti.

Pedofil sexuálně zneužívá děti

Nejobecnějším předsudkem a zároveň stereotypem převládajícím ve společnosti je domněnka, že pedofilně orientovaný jedinec nutně musí zneužívat děti. Při takových tvrzeních se nerozlišuje mezi sexuální deviací a sexuální delikvencí. Příkladem mohou být některé definice pedofilie v odborné literatuře. Capponi, Hajnová a Novák (1994) tvrdí, že výcvik dětí k sexualitě je jednou z výchovných povinností dospělých a pedofilové si obvykle získávají děti drobnými dárky anebo naopak zastrašováním a hrozbami, aby o pedofilním aktu mlčeli (Capponi, Hajnová a Novák 1994, s. 94). Sexuologický slovník pak zmiňuje i sexuální akty pedofilů s nemluvňaty (Sexuologický slovník, online). Podle psychologického slovníku pak pedofilní jedinci mají zpravidla zachovanou sexuální preferenci pro dospělé jedince, ale z důsledku absence a následné frustrace se obracejí na děti jako na náhradní objekty (Hartl, Hartlová 2015, s. 403). Zvěřina (2003) však tvrdí, že v souvislosti s pedofilií nelze hovořit o jasné věkové vyhraněnosti preference, tedy nemusejí nutně dávat přednost pouze dětem (Zvěřina 2003, s. 145).

S tím úzce souvisí termíny pravá a nepravá pedofilie. Podle Kolářského a Brichtína (2005) nepravý pedofil (popř. situační pedofilie) disponuje sexuálním zneužíváním dětí. Je zde absence procesu výběru, sblížení, navázání přátelského vztahu. Podstatou je nahrazování dospělého partnera za dítě z důvodu nemožnosti a nedostatku sexuálních aktivit s dospělým jedincem. Dospělý jedinec tak v dítěti vidí snadnou

kořist. Toto označení není zcela vhodné, protože stále používá pojem pedofil, byť se podle definice o pedofila nejedná. Tato definice spíše odpovídá sexuálnímu delikventovi, který využívá dítě jako sexuální náhražku.

Pro pedofily, kteří sexuálně zneužijí děti je vhodným označením kriminální pedofil, který i používá Československá pedofilní komunita. Z uvedených příběhů některých pedofilů je patrné, že se svou deviací vnitřně bojují a snaží se nepodlehnout svým touhám a potřebám. Kuba, který sexuálně zneužil dvě děvčata, se označuje za kriminálního pedofila, protože podlehl své touze. Podstatným rozdílem mezi tím a definicí nepravého pedofila je ale to, že nepřeskočil proces sblížení se, navázání vztahu a samotného zamilování se. Druhým rozdílem je to, že v jeho případě nedošlo k samotnému koitu, protože pedofil si je vědom toho, že by tím dítěti ublížil, což není v jeho zájmu. Kuba se uchýlil k osahávání a onanizaci děvčat v domnění, že se jim to líbí a nijak jim to nemůže ublížit. Pavel (2014) se občas podívá na obrázky malých holčiček, ale ne pro nahotu, ale pro připomenutí si erotického ideálu, který spočívá v dokonalosti křivek, proporcí těla, barvy vlasů, stylu oblékání a doplňků. Jde o touhu po ideálu dětsví propojeného s erotičnem. Zdůrazňuje ale, že jemu samotnému je představa jakéhokoli sexuálního kontaktu s dítětem odporná a pro něj nepředstavitelná a i když občas mívá sexuální představy se staršími dětmi, tak ale dle jeho slov nebyly a ani nebudou nikdy realizovatelné. O pedofilech, kteří zneužili dítě, hovoří jako o zrádcích skutečných pedofilů (Pavel 2014).

Tento předsudek bývá umocňován mediálními zprávami, které často hovoří v souvislosti se sexuálním zneužitím dítěte o obvinění z pedofilie. Popř. varovný článek *7 triků pedofilů*, který po přečtení evokuje pocit, že pedofil je vlastně „úchyl s pytlíkem bonbonů schovaný v roští, čekající na kolemjdoucí dítě, aby ho mohl sexuálně zneužít“. Media mají na společnost velký vliv, a pokud nedojde ke správnému používání terminologie a nazývání faktů správnými názvy, není možné očekávat, že by stereotypy a předsudky převládající ve společnosti vůči pedofilii vymizely. Především ten, že pedofil je ten, co sexuálně zneužívá děti.

Pedofilové jsou pouze muži

Na webových stránkách ČEPEK bylo či je registrováno několik žen, které se cítí být pedofilně orientované, ale oproti mužům tvoří menšinu (www.pedofilie-info.cz). Podle Weisse a kol. (2010) jsou ženy mezi pachateli sexuálních deliktů jen zřídkakdy. Většinou se jedná o napomáhání trestnému činu jako spolupachatel nebo jejich pedofilní delikty bývají incestního typu. Většinou mají psychiatrickou diagnózu, trpí mentální retardací nebo je u nich častá diagnóza závislosti na drogách či alkoholu, vzdělanostně a sociálně pak bývají podprůměrné (Weiss a kol. 2010, s. 483 – 484). Obraz feminity je spojován s něžností, submisí a mateřstvím. Pro společnost je žena symbolem pečující a starající se matky. Pokud žena pohladí cizí dítě, není na tom nic zvláštního. Dokonce převládá jakási domněnka, že pokud žena myje vlastní děti nebo se s nimi koupe, vypadá to mnohem přirozeněji, než když je myje (popř. se s nimi koupe) muž, byť to je jejich otec.

Pedofil se k dítěti chová jako k dospělému

Ve společnosti se objevuje názor, že se pedofilně orientovaní jedinci k dětem chovají jako k dospělým, že je tak vnímají a tak s nimi i zachází – především v rovině sexuálního styku. Proti tomuto předsudku se však pedofilně orientovaní jedinci vymezují. Tony (2012) například tvrdí, že je rád v kontaktu s dětmi pro jejich dětský svět. Často sleduje filmy nebo čte knihy určené pro děti, protože nejen že se tak přibližuje dětskému světu, ale snaží se i zachovat si kousek dítěte v sobě, nikdy nedospět (Tony 2012). Uličník (2011) zas říká, že ve společnosti dětí se cítí bezstarostný, veselý, uvolněný a hravý. Své uplatnění našel jako dětský vedoucí, kde si užívá společnosti dětí a možnost si s dětmi hrát (Uličník 2011). Pedofilové se obvykle snaží projevovat lásku k dětem na té nejlepší možné úrovni, tedy na úrovni dětí, např. formou her či prospěšnou činností jako je vedoucí tábora, dětských kroužků apod. Nepřitahují je totiž jen pro jejich dětský vzhled, ale

i pro jejich mentální zralost, dětské chování, dětský svět, celkově pro jejich dětskost.

Pedofil je zrůda

Dalším často používaným označením pedofila je zrůda. V diskuzích je možné číst až hostilní názory vůči pedofilii, např. že pedofilové jsou havěť, která by měla být zavřená pod zámek; všichni jsme sice lidé, ale někteří prostě na tento svět nepatří; jaderná deratizace by byla vysvobozením; anebo že ten, jenž pochybí, je hoden trestu smrti. Podle některých jsou pedofilové úchylové, kteří jsou vzrušeni kdykoli vidí dítě a jsou hodni zavržení a odsouzení.

Mnoho pedofilů po zjištění své orientace propadlo depresi právě proto, že na sebe nahlíželi, jako na ně většinou nahlíží společnost – jako na vyvrhele společnosti, zrůdy a úchyly. Pavel (2014) se po zjištění své orientace nemohl lidem podívat ani do očí. Styděl se za svou orientaci, za to, kým je. Cítil se jako lidská zrůda. Zároveň ale svým způsobem chápe, že společnost vnímá jako odpuzující fakt, že dospělý muž dokáže milovat malé dítě a uvažovat o něm v erotické rovině (Pavel 2014). Kuba (2010) si zas pedofilii nechtěl přiznat, protože slovo pedofil v mnoha lidech vyvolává panickou hrůzu a fanatickou nenávist a také si nechtěl připustit, že by mohl mít něco společného se zrůdami, o kterých se mluví v televizi a píše v novinách (Kuba 2010). Z tohoto důvodu je pro pedofilně orientované jedince i složitý coming out, protože se bojí odsouzení a zavržení ze strany blízkých.

Na webových stránkách ČEPEK proběhla diskuze, zda mají pedofilové opravdu tak špatnou pověst. Odpovědi byly různé. Někteří pedofilové tvrdili, že většina lidí, co pedofily nesnáší, má většinou problém s více lidskými vlastnostmi (jako je rasa, homosexualita apod.), čili nejde o problém samotné pedofilie, ale o problém tolerance mezi lidmi. Další názor se dotýká **médií**, ta společnosti, podle členů pedofilní komunity, podsouvají pouze radikální názory a na základě toho tedy není možné

vyvozovat reálný obraz o tom, jak společnost na pedofilii nahlíží. Také to, že média o „hodných“ pedofilech, tedy o těch, co se věnují dětem v rámci pedagogických aktivit, nehovoří, protože to je nudné sdělení (do té doby, dokud tento jedinec neudělá něco, co je mimo rámec normality). Podle Dana (2012) ale mediální obraz pedofilie nevystihuje to, co si lidé o pedofilii doopravdy myslí. Podle něj většinu lidí pedofilie nezajímá, protože nemají důvod o tom přemýšlet. Přiznává, že mediální rétorika je „prolezlá“ frázemi o pedofilii a většina společnosti se jí drží, ale na druhou stranu se obává toho, aby samotní pedofilové tomu sami nepropadli, tedy že jsou všichni proti nim, že je společnost nenávidí atd. (Dan 2012).

Závěr

Diplomová práce se snažila popsat stereotypy a předsudky převládající ve společnosti vůči pedofilii a vymezení členů pedofilní komunity vůči těmto stereotypům a předsudkům. V první části práce byl popsán teoretický rámec, tedy teorie dotýkající se této problematiky. Do toho byly zasazeny další kapitoly, které pojednávají o sociálním životě pedofilů, přístupu společnosti k pedofilii a snaze pedofilních jedinců o destigmatizaci. V poslední části práce pak jsou explicitně vypsány stereotypy a předsudky plynoucí z předešlého textu.

Pravděpodobně nejobecnějším předsudkem je to, že pedofil je nutně ten, co sexuálně zneužívá děti, vidí v nich pouze objekt sexuálního zájmu a snadný cíl. Této domněnce napomáhají i svým způsobem média (i některá odborná literatura), která spíše nerozlišují sexuální deviace od sexuální delikvence. Z názorů společnosti, která byla čerpána z diskuzí k různým internetovým článkům na téma pedofilie, je patrné, že jsou lidé, jejichž postoj k pedofilii je značně negativní a pedofil v nich opravdu evokuje tuto domněnku. Na druhou stranu ale někteří lidé uznávají, že není správné směšovat delikventy s pedofily a uvědomují si pravý význam tohoto pojmu. Pedofilní komunita se snaží potříti tento předsudek formou příspěvků v internetových diskuzích či formou příspěvků publikovaných na webových stránkách ČEPEK.

Pedofilní komunita se snaží o emancipaci a zároveň o jakousi osvětu společnosti. Skrze své příběhy chtějí ukázat, že nejsou zrůdy, za jaké je společnost má, že nejsou těmi muži, co chodí na dětská hřiště s obnaženým přirozením nebo že nečekají na kolemjdoucí děti ve křoví. Naopak se snaží společnosti vysvětlit, že oni děti milují. Tak, jako se dospělý muž zamiluje do dospělé ženy (popř. muže), tak oni se zamilují do dítěte. Milují na nich právě tu dětskost, fyziologické znaky dětství, dětské chování, dětský svět. Rádi s nimi tráví čas, hrají s nimi hry, vymýšlejí pro ně program či si jen povídají. Samozřejmě se u nich vyskytuje i erotická touha a jsou sexuálně přitahováni dětmi, ale uvědomují si jejich křehkost a zranitelnost a především to, že kdyby dítě jakkoli sexuálně zneužili (i kdyby nedošlo

k samotnému koitu), tak by mu nejen fyzicky, ale především psychicky ublížili a to není v zájmu pedofilně orientovaného jedince.

Tato diplomová práce by měla posloužit mimo jiné i k lepšímu pochopení termínu pedofilie, především k ujasnění toho nejpodstatnějšího, čímž je to, že pedofil nemusí být sexuální delikvent.

Anotace

Jméno a příjmení autora:	Michaela Veverková
Název fakulty:	Filozofická fakulta UP
Název katedry:	Katedra sociologie, andragogiky a kulturní antropologie
Název magisterské práce:	Pedofilie – stereotypy a předsudky
Počet znaků:	127 759
Počet příloh:	0
Počet titulů použité literatury:	19
Klíčová slova:	Pedofilie, sexuální deviace, sexuální zneužívání dětí, normalita, ČEPEK

Tématem diplomové práce je pedofilie a s ní spojené stereotypy a předsudky. Diplomová práce analyzuje internetové dokumenty, diskuze a články. První část práce vymezuje pedofilii, právní a morální normy, poukazuje na rozpory v definicích a seznamuje s českou pedofilní komunitou ČEPEK. Druhá část práce se zabývá sociálním životem pedofilů, tzn. průběh coming outu, vztahy jedince s okolím, pocity vyvolané láskou k dětem, frustrace, vztahy s věkovými vrstevníky apod. Další část diplomové práce je věnována přístupu společnosti k pedofilii, popisuje předsudky a stereotypy vůči pedofilii, souvislost mezi pedofilii a dětskou pornografií a sexuálním zneužívání dětí, cesty prevence a léčby, které společnost navrhuje. Poslední část práce popisuje snahu pedofilní komunity o emancipační hnutí s cílem destigmatizace, které bylo podpořeno filmem Danielův svět, kde se snaží poukázat na rozdíl mezi pravou (preferenční sexuální zaměření na děti a dospívající) a nepravou (situační, náhražková sexuální zneužívání dětí a dospívajících kvůli nedostupnosti preferovaného sexuálního partnera) pedofilii a tím odbourat některé stereotypy a předsudky

ve společnosti. Cílem diplomové práce je popsat stereotypy a předsudky převládající ve společnosti vůči pedofilii a vymezení komunity pedofilů vůči tomu.

Anotation

thesis deals with pedophilia and the associated stereotypes and prejudices. The thesis analyzes Internet documents, discussions and articles. The first part defines pedophilia, legal and moral standards, highlights the differences in definitions and introduces Czech pedophile community Cepek. The second part deals with the social life of pedophiles, ie. course coming out, the relationship of the individual with the environment, feelings caused by love for her children, frustrations, relationships with age peers like. The next part is devoted to the company's approach to pedophilia, describes prejudices and stereotypes against pedophilia, a link between pedophilia and child pornography and sexual abuse children, ways of prevention and treatment, which the company proposes. The last part describes the efforts of pedophile community about the emancipation movement order with stigma, which was supported by the film Daniel's world, where you try to point out the difference between the right (preferential sexual orientation to children and adolescents) and improper (situational surrogate sexual abuse of children and adolescents due to unavailability of preferred sexual partner), pedophilia and thus eliminate some of the stereotypes and prejudices in society. The aim of this thesis is to describe the stereotypes and prejudices prevalent in society against pedophilia and pedophiles definition of community toward it.

Seznam použité literatury

- BRICHČÍN, S. – KOLÁŘSKÁ, A. Za poznáním sexuálních variací disponujících k pohlavnímu zneužívání dětí. In *Sexuální zneužívání dětí*. 1. vyd. Praha: Grada Publishing, 2005. Kapitola 13., s. 195 – 203.
- BRZEK, Antonín. *Sexuologie pro právníky*. 1. vyd. Praha: Karolinum, 1997. ISBN 8071843830.
- GIDDENS, Anthony. *Sociologie*. Vyd. 1. Praha: Argo, 1999. ISBN 80-7203-124-4.
- HAJNOVÁ, Růžena, Tomáš NOVÁK a Věra CAPPONI. *Sexuologický slovník*. 1. vyd. Praha: Grada, 1994. ISBN 8071691151.
- HARTL, Pavel a Helena HARTLOVÁ. *Psychologický slovník*. Třetí, aktualizované vydání. Praha: Portál, 2015. ISBN 978-80-262-0873-0.
- HENDL, Jan. *Kvalitativní výzkum: základní teorie, metody a aplikace*. 3. vyd. Praha: Portál, 2012. ISBN 978-80-262-0219-6.
- HRČKA, Michal. *Sociální deviace*. Vyd. 1. Praha: Sociologické nakladatelství, 2000. Základy sociologie. ISBN 80-85850-68-0.
- JANDOUREK, Jan. *Slovník sociologických pojmů: 610 hesel*. Vyd. 1. Praha: Grada, 2012. ISBN 978-80-247-3679-2.
- JIRÁK, Jan a Barbara KÖPPLOVÁ. *Masová média*. Vyd. 1. Praha: Portál, 2009. ISBN 978-80-7367-466-3.
- MCQUAIL, Denis. *Úvod do teorie masové komunikace*. 4., rozš. a přeprac. vyd. Praha: Portál, 2009. ISBN 978-80-7367-574-5.
- MONTOUSSÉ, Marc a Gilles RENOARD. *Přehled sociologie*. Vyd. 1. Překlad Kateřina Dohnalová. Praha: Portál, 2005. ISBN 80-7178-976-3.
- SMOLÍK, Petr. *Duševní a behaviorální poruchy: průvodce klasifikací, nástin nozologie, diagnostika*. 2. revid. vyd. Praha: Maxdorf, 2002. ISBN 80-85912-18-X.

URBAN, Lukáš a Josef DUBSKÝ. *Sociální deviace*. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2008. Vysokoškolské učebnice (Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk). ISBN 978-80-7380-133-5.

VANÍČKOVÁ, Eva, Zuzana HADJ-MOUSSOVÁ a Kamil PROVAZNÍK. *Sexuální zneužívání dětí. Díl 1*. 1. vyd. Praha: Karolinum, 1997. ISBN 8071844799.

WEISS, Petr. *Sexuální deviace: klasifikace, diagnostika, léčba*. Vyd. 1. Praha: Portál, 2002. ISBN 80-7178-634-9.

WEISS, Petr, Slavoj BRICHČÍN, Jiří DUNOVSKÝ, Hana FIFKOVÁ a Aleš KOLÁŘSKÝ. *Sexuální zneužívání dětí*. 1. vyd. Praha: Grada Publishing, 2005. ISBN 8024709295.

WEISS, Petr. *Sexuologie*. Vyd. 1. Praha: Grada Publishing, 2010. ISBN 978-80-247-2492-8.

ZVĚŘINA, Jaroslav. *Sexuologie (nejen) pro lékaře*. Brno: CERM, 2003. ISBN 80-7204-264-5.

ZVĚŘINA, Jaroslav. Možnosti diagnostiky pedofilie. In *Sexuální zneužívání dětí*. 1. vyd. Praha: Grada Publishing, 2005. Kapitola 12.3, s. 187 – 189.

Další zdroje

7 triků pedofilů. Chraňte své dítě! [online]. [cit. 2016-03-15]. Dostupné z: <http://www.bety.cz/deti-a-rodina/clanky/413/7-triku-pedofilu-Chrante-sve-dite>

7 triků pedofilů. Chraňte své dítě!: Komentáře k článku [online]. [cit. 2016-03-15]. Dostupné z: <http://www.bety.cz/deti-a-rodina/clanky/413/7-triku-pedofilu-Chrante-sve-dite/diskuse>

7 triků pedofilů. Takhle to zkoušejí na děti!: Komentáře k článku [online]. [cit. 2016-03-15]. Dostupné z: <http://style.iprima.cz/styl/7-triku-pedofilu-takhle-to-zkouseji-na-deti>

BENEDIKTOVÁ, Jana. *Danielův svět – cesta do hlubin pedofilovy duše* [online]. [cit. 2016-03-19]. Dostupné z: <http://www.ceskatelevize.cz/ct24/kultura/1505508-danieluv-svet-cesta-do-hlubin-pedofilovy-duse>

BICAN, Jaroslav. *Prague Pride vzkazuje, jde nám jen o naši komunitu* [online]. [cit. 2016-03-19]. Dostupné z: <http://denikreferendum.cz/clanek/18494-prague-pride-vzkazuje-jde-nam-jen-o-nasi-komunitu>

Danielův svět: Komentáře uživatelů k filmu [online]. [cit. 2016-03-19]. Dostupné z: <http://www.csfd.cz/film/342884-danieluv-svet/komentare/podle-datetime/>

Das. *Až 90 procent případů zneužívání dětí nezpůsobují pedofilové* [online]. [cit. 2016-03-17]. Dostupné z: <http://www.novinky.cz/zena/vztahy-a-sex/124292-az-90-procent-pripadu-zneuzivani-deti-nezpusobuji-pedofilove.html>

Dce. *Lukáše obvinili z pedofilie: Zneužil 50 školáček?! Nejmladší bylo 10 let* [online]. [cit. 2016-03-15]. Dostupné z: <http://www.blesk.cz/clanek/zpravy-krimi/330784/lukase-obvinili-z-pedofilie-zneužil-50-skolacek-nejmladsi-bylo-10-let.html>

EXNER, Jan. *Rozhovor s Petrem: Svoji sexuální orientaci chápu jako dar* [online]. [cit. 2016-03-17]. Dostupné z: <http://www.ahaonline.cz/clanek/laska-a-sex/44382/rozhovor-s-petrem-svoji-sexualni-orientaci-chapu-jako-dar.html>

EXNER, Jan. *Rozhovor s Petrem: Svoji sexuální orientaci chápu jako dar* [online]. [cit. 2016-03-17]. Dostupné z: <http://www.ahaonline.cz/clanek/laska-a-sex/44381/petr-30-miloval-jsem-ji-k-zblazneni-byl-jsem-student-a-ji-10-let.html>

FILA, Kamil. *Když už ten pedofil existuje, ať dělá, že neexistuje* [online]. [cit. 2016-03-19]. Dostupné z: <http://www.respekt.cz/delnici-kultury/kdyz-uz-ten-pedofil-existuje-at-dela-ze-neexistuje>

FX100D. *Dopis mé lásce*. In: *Jirkova stránka* [online]. [cit. 2. 3. 2016]. Dostupné z: <http://www.fx100d.cz>

Ijš. *Koupal dceru, obvinili ho z pedofilie! Zoufalý táta se pak oběsil* [online]. [cit. 2016-03-17]. Dostupné z: <http://www.blesk.cz/clanek/zpravy-udalosti/298771/koupal-dceru-obvinili-ho-z-pedofilie-zoufaly-tata-se-pak-obesil.html>

JANDOUREK, Jan. *Odpovědný pedofil. Něco takového skutečně existuje* [online]. [cit. 2016-03-17]. Dostupné z: <http://www.reflex.cz/clanek/zpravy/53554/odpovedny-pedofil-neco-takoveho-skutecne-existuje.html>

KasZ. *Proč jsme se zúčastnili Prague Pride?* [online]. [cit. 2016-03-18]. Dostupné z: http://www.pedofilie-info.cz/nejenhomo/2013/8._Proc_jsme_se_zucastnili_Prague_Pride.html

KILIÁN, Milan. *Advokáta obvinil z pedofilie, skončil u soudu* [online]. [cit. 2016-03-17]. Dostupné z: <http://klatovsky.denik.cz/zlociny-a-soudy/advokata-obvinil-z-pedofilie-skoncil-u-soudu-20150312.html>

KOUKAL, Josef. *Registr pedofilů chce většina lidí, ministr se mu nebrání* [online]. [cit. 2016-03-17]. Dostupné z: <http://www.novinky.cz/krimi/215419-registr-pedofilu-chce-vetsina-lidi-ministr-se-mu-nebrani.html>

MENSCHIK, Tomáš. *Ruce pryč od pedofilů. Homosexuálové je do svých řad nechťejí* [online]. [cit. 2016-03-19]. Dostupné z: http://www.tyden.cz/rubriky/domaci/ruce-pryc-od-pedofilu-homosexualove-je-do-svych-rad-nechteji_346062.html

Mezinárodní statistická klasifikace nemocí a přidružených zdravotních problémů: MKN-10 : desátá revize : aktualizovaná verze k 1.4.2014. 2., aktualiz. vyd. Praha: Bomton Agency, 2014. ISBN 978-80-904259-0-3.

Mta. *V Česku nevznikne veřejně přístupný registr pedofilů* [online]. [cit. 2016-03-17]. Dostupné z: http://www.rozhlas.cz/zpravy/politika/_zprava/812335

Nechutné. Pedofilové se hlásí o svá práva. Pomohou jim zelení? [online]. [cit. 2016-03-17]. Dostupné z: <http://svobodnenoviny.eu/nechutne-pedofilove-se-hlasi-o-sva-prava-pomohou-jim-zeleni/>

Nepiofilie. In: *ABZ.cz: slovník cizích slov* [online]. [cit. 26. 2. 2016]. Dostupné z: <http://slovník-cizich-slov.abz.cz/web.php/slovo/infantofilie-nepiofilie>

Pedofil: Ve škole boj nesvádím. Jsem učitel a učím: Diskuze k článku [online]. [cit. 2016-03-17]. Dostupné z: http://zpravy.idnes.cz/diskuse.aspx?iddiskuse=A071113_150341_domaci_zra&razeni=time&strana=2

Pedofilie. In: *sexus.cz: sexuologický slovník* [online]. [cit. 26. 2. 2016]. Dostupné z: <http://www.sexus.cz/slovník/p?page=1&destination=slovník%2Fp%3Fpage%3D6>

pedofilie-info.cz *Informační web o pedofilii* [online]. [cit. 26. 2. 2016]. Dostupné z: <http://www.pedofilie-info.cz/cepek-ceskoslovenska-pedofilni-komunita/>

Pedofilové jsou také jen lidé, tvrdí tvůrci Danielova světa: Diskuze k článku [online]. [cit. 2016-03-17]. Dostupné z: <http://magazin.aktualne.cz/kultura/film/rozhovor-s-tvurci-dokumentarniho-filmu-danieluv-svet/r~f0d8eee2290f11e49669002590604f2e/v~diskuse/>

Pedofilové na gay pride pochodu v Praze. Pedofilové chtějí stejná práva jako LGBT. [online]. [cit. 2016-03-19]. Dostupné z: <http://infokuryr.cz/news.php?item.2712>

Prague Pride. [online]. [cit. 2016-03-18]. Dostupné z: <https://www.praguepride.cz/cs/o-nas/prague-pride/>

Registr ukáže seznam pedofilů. Policie i úřady jsou proti [online]. [cit. 2016-03-17]. Dostupné z: <http://www.parlamentnilisty.cz/zpravy/Registr-ukaze-seznam-pedofilu-Policie-i-urady-jsou-proti-181286>

Simgiran. *Nejen homosexuálové procházejí coming outem!* [online]. [cit. 2016-03-18]. Dostupné z: <http://www.pedofilie-info.cz/nejenhomo/2014/procpride.html>

Soukromá společnost chystá veřejný registr pedofilů [online]. [cit. 2016-03-17]. Dostupné z: http://www.lidovky.cz/soukroma-spolecnost-chysta-verejny-registr-pedofilu-pfp-/zpravydomov.aspx?c=A101026_071748_in_domov_pks

URBAN, Tomáš. *Učitel byl obviněn z pedofilie* [online]. [cit. 2016-03-15]. Dostupné z: <http://www.novinky.cz/krimi/9957-ucitel-byl-obvinen-z-pedofilie.html>

VEDROVÁ, Petra. *Kriminalisté zadrželi pedofila: Děti znásilňoval a natočená videa dával na internet* [online]. [cit. 2016-03-17]. Dostupné z: <http://www.policie.cz/clanek/kriminaliste-zadrzeli-pedofila.aspx>

Zra. *Pedofil: Ve škole boj nesvádím. Jsem učitel a učím* [online]. [cit. 2016-03-17]. Dostupné z: http://zpravy.idnes.cz/pedofil-ve-skole-boj-nesvadim-jsem-ucitel-a-ucim-fr9-/domaci.aspx?c=A071113_150341_domaci_zra

